

รายงานการประชุมสภาผู้แทน

ครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๑ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑

วันพฤหัสบดีที่ ๓๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๒๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : อนันต์ มาลีมาประชุม คนเป็นองค์
ประชุมแล้ว ข้าราชการเปิดประชุมต่อไป ตามระเบียบการที่ ๑ เรื่องที่จะ
แจ้งให้ที่ประชุมทราบเฉพาะในที่ประชุมนี้ต่อไป ประจวบกับสภาที่จะ
รับใหม่ที่จะมาถึงใน ๒-๓ วันนับแต่ ที่เคยปฏิบัติมาทางสภาผู้แทนได้โดยมี
โทรเลขถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในฉบับใหม่ เฉพาะรับใหม่
จะมาถึงทางสำนักงานจะได้ปฏิบัติการเช่นเคย จึงแจ้งให้ที่ประชุมทราบ
ระเบียบการที่ ๒ ข้าราชการ ขอเสนอให้ ที่ประชุม รับของรายงานสรุป
ประชุมสภาผู้แทน ครั้งที่ ๘/๒๕๕๑ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑ จะมอบให้
อย่างไรหรือไม่

ไม่มีสมาชิกขอแก้ไขอย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดทักท้วง ถอนจากประชุมอันมี
รับของรายงานการประชุม

ระเบียบการที่ ๑ กระตุกถาม กระหว่องหว่องประกาศคดีคน
สินค้าบางประเภทของนายเทพ โชตินันต์ ตามกระทรวงพาณิชย์

นายเทพ โชตินันต์ (ศรีสะเกษ) : ข้าราชการของกระทรวงอุตสาหกรรม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ดังต่อไปนี้

ตามที่รัฐบาลประกาศควบคุมราคาสินค้าบางอย่างเมื่อ ๒-๓ วัน แต่ความจริงหลายวันมาแล้วนั้น เป็นเหตุให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนมากกว่าที่ปรากฏอยู่แต่เดิม ทั้งนี้จึงขอเรียนถามว่า

- ๑. รัฐบาลมีนโยบายจะสนับสนุนพ่อค้าประเภทไหนหรือประการใด
- ๒. รัฐบาลทราบหรือไม่ว่า การควบคุมสินค้าตั้งนี้เป็นเหตุให้ราษฎรได้รับความเดือดร้อน
- ๓. เมื่อปรากฏตามข้อ ๒ รัฐบาลจะตั้งเลิกการควบคุมนี้ได้หรือไม่

พล. ต. เกา เพ็ญเลิศ บริรักษ์วิทยุทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

พาณิชย์ : รัฐบาลขอตอบดังนี้ ข้อ ๑. รัฐบาลไม่มีนโยบายที่จะสนับสนุนพ่อค้าประเภทไหนทางที่จะหากำไรเกินควรแต่ประการใด

ข้อ ๒. สินค้าประเภทที่ควบคุมนั้นส่วนมากเป็น สินค้าประเภทฟุ่มเฟือย ความเดือดร้อนอันแท้จริงไม่บังเกิดขึ้น ส่วนสินค้าประเภทที่จำเป็นแก่การครองชีพเป็นคนจำนวนมากได้มีประกาศควบคุมราคาแล้ว นอกจากนี้การขึ้นราคาสินค้าเกิดจากประชาชนบางหมู่เข้าใจผิดแตก คั้นไปซื้อสินค้ากัน กระทรวงพาณิชย์ได้ขอแสดงการณเมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ค.ศ. ๒๕๐๑ จึงคาดว่าความแตกตั้นก็จะหมดไป

- ๓. เมื่อข้อเท็จจริงเป็นอยู่อย่างตอบมาแล้ว รัฐบาลจึงไม่ต้องการเลิกควบคุมสินค้าประเภท

นายเทพ โชตินิขิต (ศรีสะเกษ) : ที่รัฐบาลตอบบอกว่าประกาศแรกนั้นราษฎรแตกคั้นไปซื้อสินค้าเหล่านั้นเอง และรัฐบาลคงรับว่าพ่อค้านั้นได้ขึ้นราคาสินค้าทั้งฟุ่มเฟือยและไม่ฟุ่มเฟือย คือหมายความว่าทั้งที่ควบคุมหรือไม่ควบคุมก็ตาม นั้นขอถามรัฐบาลเป็นข้อแรกว่ารัฐบาลจะรับประเด็นข้อใหม่ว่าในการควบคุมนี้เป็นเหตุให้สินค้าฟุ่มเฟือยได้ขึ้นราคาสูงขึ้น ทั้งนี้ข้าพเจ้าขอรับข้อเท็จจริงว่าประชาชนแตกคั้นเป็นเหตุให้พ่อค้าขึ้นราคา เขาเอง

และเป็นเหตุให้สินค้าที่ไม้ออกควบคุมหนักได้ขึ้นราคาไปด้วย จึงเป็นเหตุให้
ราษฎรเดือดร้อน นเป็นขอหนังสือได้โปรดตอบข้าพเจ้าเป็นข้อแรก และเมื่อ
เป็นดังนี้รัฐบาลได้กล่าวถ่วงไปก่อนหรือเปล่านั้นในการประกาศควบคุมหนักจะเกิด
เหตุดังนี้ ถ้าหากว่ารัฐบาลไม่ได้คาดฝัน นั้นหมายความว่ารัฐบาลได้
ปฏิบัติหน้าที่บกพร่องแต่ใช้หรือไม่ ประการแรก

ประการที่ ๒ เพราะเหตุที่สินค้าที่ควบคุมหนักขึ้นราคาไปนั้น รัฐบาล
เองเป็นผู้ได้ดูแลทุกข้อของราษฎร และน่าจะกล่าวถ่วงระวังเหตุผลข้อนี้เป็น
อย่างถี่ถ้วน และเพื่อที่จะให้การตอบกระทันหันได้เป็นอย่างดีกว้างขวางและ
เพื่อที่จะให้การตอบกระทันหันของข้าพเจ้านั้นได้ทำความหมดจดให้แก่รัฐบาล
และเพื่อให้ประชาชนได้ทราบถึงข้อเท็จจริงอันแท้จริงว่า เพราะเหตุใดรัฐบาล
ได้ควบคุมสินค้าอันราษฎรเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า เพราะเหตุว่าพ่อค้า
ได้เกิดขึ้นราคาของหนักเกินไปกว่าเดิม เพื่อที่จะให้มันขึ้นเขาข้าพเจ้าจะขอ
รวบรวมคำถามเสียให้หมดแต่เดี๋ยวนั้น รัฐบาลเองได้แก้ตัวไว้ครึ่งหนึ่งในเรื่องนี้ถ้า
คือเพื่อที่จะให้มันเร็วเข้า ว่าท่านต้องการส่งเงินตราต่างประเทศเข้าไว้ซื้อ
ของจำเป็น นั้นข้าพเจ้าขอชักท่านว่า สินค้าฟุ่มเฟือยนั้นท่านก็ทราบ
อยู่แล้วว่ามันอันตรายอยู่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นพ่อค้าทุกคนก็เขามอง หรือ
ท่านเองก็เหมือนพ่อค้าเหมือนกัน แต่ก่อนนั้นท่านเองหรือไม่ว่าของต้น
ตลาดแล้ว เขาก็ไม่ตั้งเข้ามา ท่านจะไม่เสียเงินตราต่างประเทศทำไม
เขาขายไม่ออก เขาก็ไม่ตั้งเข้ามา และท่านเองก็ทราบดีว่าสินค้าเหล่านี้ขาย
ไม่ออกจนถึงกับขายขาดทุนแล้ว เมื่อท่านควบคุมเขานิดเดียวก็เป็นที่ให้
ราคาสูงขึ้น ราษฎรก็อดทนไม่ได้ เพราะไม่รู้ว่าท่านจะอนุญาตหรือไม่
ก็ไปนอกแห่งหนึ่ง นแหละเป็นเหตุหนึ่งที่ข้าพเจ้าขอชักขอให้ท่านตอบด้วย

พล.ต. เกา เพียรเลิศ บริษัทวิทยุทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
พาณิชย์ : รัฐบาลทราบแน่นอนว่าอาจจะมีการขึ้นราคากันบ้าง ข้าพเจ้า

จำได้อาหน่ามาชกผู้เถรตมุน ก็เคยอยู่ในสถานรวมกับข้าพเจ้ามา ท่าน
 ควรจะรำลึกได้ว่าในระหว่างที่ท่านเป็นสมาชิกสภา ได้เคยออกกฎหมาย
 ในประเภทคล้ายคดีกันเช่นพักคอตราสินค้า ทุกครั้งท้อออกกฎหมายนั้นแล้ว
 ก็คงมีการชวราคาอย่างหนึ่งเป็นการจยโศกาส์ของพ่อค้าเป็นธรรมดา และ
 ภายหลัง ๔-๕ วันเมื่อประชาชนทราบก็ค่อยคลายหายไป เรื่องเช่นยอมเกิด
 รัฐบาลยอมทราบแต่การชวราคาสินค้าประเภทนั้นข้าพเจ้าอธิบายแล้วว่า
 ประเภทฟุ่มเฟือย และประเภทฟุ่มเฟือยนี้เฉพาะผู้ทงเงินเท่านั้นจะไปขอ
 สินค้าประเภทนี้ ถ้าจะพูดไปแต่ข้าพเจ้าก็หมดกฐานที่จะยืนยันว่าไม่เป็นการ
 คุ้มควรมากนัก เกยจนเองด้วยการแตกตัวของประชาชนเอง ขอตั้งที่ท่าน
 วิจารณ์ว่าเห็นว่าสินค้าประเภทนี้เต็มท้องตลาดแต่ก็ไม่ควรควบคุม เพราะ
 จะเป็นการเอาเงินตราต่างประเทศไปใช้ ท่านประชาชน ข้าพเจ้าขอประทานโทษ
 ผู้ทงกกระทำนี้ไม่ใช่ในเชิงตักไมทราบถึงในการค้านี้ ไม่ใช่ว่าเขาตั้ง
 สินค้าเข้ามาแล้วขายหมดแล้วตั้งใหม่ ไม่ใช่เช่นนั้น เมื่อสินค้าเขาขายอยู่
 เป็นประจำ เช่นเขาเป็นเอเยนต์ ถ้าสินค้าเขาขายคงต้องเท่าไรเขาก็ตั้งเพิ่มเติม
 ข้าพเจ้าอยากจะพิสูจน์ให้ท่านเห็นได้ว่า ตั้งแต่ประกาศ ควบคุมสินค้า มาจนถึง
 วันที่ ๑๕ ถึงวันที่ ๒๓ ประมาณ ๑๐ วัน กระทรวงพาณิชย์ได้ประกาศว่าท่าน
 ผู้ใดที่ผูกมัดตั้งสินค้าต่างประเทศไว้แล้วให้นำเอกสารมาจดทะเบียนไว้เพื่อ
 จะได้พิจารณาให้เขาไม่ได้รับความเดือดร้อน ในการนี้ประมาณ ๑๐ วัน
 มีเอกสารนี้ติดบุคคลมาขอจดทะเบียนแล้ว ๕๒๕ ราย ใน ๕๒๕ รายนั้นสินค้า
 ที่ตั้งควบคุม ๕๐๐ กว่ารายการ ท่านจะเห็นได้ว่าสินค้าฟุ่มเฟือยถึงจะมี
 ตลาดก็ตาม ประชาชนตั้งเข้ามาตลอดเวลา เพราะฉะนั้นรัฐบาลทำไป
 คาดว่าไม่ผิด

นายเทพ โชตินชิต (ศรีสะเกษ) : ที่ท่านบอกว่าท่านจะให้
 คนตั้งสินค้าทำเป็น คือไม่ให้ตั้งของฟุ่มเฟือย ข้าพเจ้ารับ ข้าพเจ้าไม่เคย

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีสะเกษ) : ขุดเท็จจริงขอที่ประชุมหรือ
 ท่านประธานเป็นพยานด้วย ที่ท่านรัฐมนตรีตอบว่าการควบคุมราษฎรไม่
 เดือดร้อนเลย แต่มีเงินชดเชยเท็จจริง ชาวเจ้าอาวาสเดือตร้อนและชาวเจ้า
 ให้ขอเท็จจริงไปแสดงว่าเดือตร้อนนั้น เพราะเหตุที่เราหมนเงินของเขาได้
 เป็นอันเหลืออยู่ขอเดือตร้อนหรือไม่ ท่านว่าไม่เดือตร้อน ชาวเจ้า
 อาเดือตร้อนซึ่งจะได้เห็นกันในอันหน้า ที่ชาวเจ้าคงกระทุฆมาน คงแทนเพื่อ
 ราษฎรทั้ง ๓๗ ตำบล จึงได้เรียนถาม.....

ประธานสภาผู้แทน : ท่านชกช

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีสะเกษ) : นอกจากนั้นชาวเจ้าชกชว่า
 ปัญหาว่าเรื่องของเราเพื่อที่ท่านควบคุมนี้ ท่านบอกว่าคุณมีใช้ คนมี
 ใช้นั้นเหตุระเบิดทางเงินได้ดั่งระมดั่งของดด้วย สักท่ายแม่จะแพงสัก ๑๐ เท่า
 เขาก็ไม่กลัว เขาก็หมนหาเงินมาได้โดยการรัดเอาจากคนจนๆ ของยังชน
 ราคาเท่าไรคนพวกนี้ไม่ตกใจเลย เพราะเขาหาเงินได้ดั่งระมดั่งของด ถ้าชน
 ภาษคนร่ำรวยเท่าไร สักท่ายตามตามมาเป็นคนที่เสียเงิน เป็นคนที่ถูกรัด
 ชาวเจ้าอาเดือตร้อนทวงไป ท่านชนภาษเห็ดถ่านกิด ท่านบังคับของเห็ดถ่านกิด
 ท่านควบคุมแต่ทำให้คนอื่นเดือตร้อน จึงขอถามท่านว่าของที่พิมพ์และ
 พวกมีเงินใช้ชาวเจ้าอาเดือตร้อนกระทบกระเทือนถึงคนจนๆ ท่านยอมรับหรือไม่ขอ

พล.ต. เกา เพียรเลิศ บริรักษ์ย์ุทธิกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 พาณิชย์ : ชาวเจ้างมอองไม่เห็นว่าจะไปกระทบกระเทือนถึงแค่ไหน คำ
 คำว่า ๘๐ เปอวเซนต์ของท่านนั้นชาวเจ้างมออง ไม่เห็นดวยว่าการควบคุมในขณะ
 เพียงระยะเวลาเท่านั้นจะไปถึงประชาชนเพียงใด ทนคชไปกิด ในพระราช-
 ฤษฏีกากฎกำหนดอยู่แล้ว ถ้าถึงโตทจาเป็นถ้าเอาเข้ามาชอชณะเวลา

เราที่จะถอนได้ ก็ยังไม่เห็นว่าจะกระทบกระเทือนถึงค่าตัว ๘๐ เปอร์เซ็นต์
นั้นเพียงใด

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งเข้าไปร้องขอจังหวัดนครราชสีมา
แถมเงินอุดหนุนของนายสมรรถเสม็ดโรจน์ ตามกระทรวงมหาดไทย เวชง
ได้มอบให้ ร.ท. จงกต ไกรฤกษ์เป็นผู้ตามแทน

ร.ท. จงกต ไกรฤกษ์ (พินิจโลก) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้ ๑. ปรากฏตามข้อเท็จจริงว่า
จำนวนข้าราชการตามโควตาที่กรม ประชา ส่งเคราะห์จัดตั้งให้จังหวัดนครราชสีมา
เดือนละ ๑๑,๐๐๐ กระสอบ (หนึ่งหมื่นหนึ่งพันกระสอบ) ทางจังหวัดได้แบ่งปัน
ไปยังอำเภอต่าง ๆ ภายในจังหวัดตามโควตาแต่เขตเมืองมากและน้อยโดย
คิดเฉลี่ยจ่ายให้คนละ ๓ ตีรถ่อหนึ่งตีโคหา (เดือนละ ๑๒ ตีรถ) และตาม
ส่วนอย่างแต่เขตคนงานมากและน้อย เหตุการณ์ก็เป็นปกติดังออกมา ตาม
จำนวนโควตาข้าราชการตั้งถ่วงแต่กรมประชาส่งเคราะห์ ได้จัดตั้ง ให้จังหวัด
นครราชสีมาแต่ครบตามโควตาจนถึงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๔๘๑ ปรากฏว่าขณะ
ข้าราชการที่เคยจ่ายให้ราษฎรได้เกิดขาดแคลนโดยคณะกรรมการอำเภอต่าง ๆ ได้
จ่ายให้ราษฎรเพียงตีปตาหะ ๒ ตีรถ (เดือนละ ๘ ตีรถต่อคน) แต่บางท้องที่
ข้าราชการไม่จ่ายเสียเลย หรือจ่ายแต่จ่ายอย่างเสียไม่ได้เช่นอำเภอระแงะ ตั้ง
แต่ต้นพฤศจิกายนจนถึงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๔๘๑ ความร่ำรวยส่วนของอำเภอ
ต่าง ๆ งดจ่ายเสียเลย อำเภอตากใบ เช่นตำบลไพร่จัน ตำบลขอเจ๊ะเท และ
ตำบลโกดเคยงจ่าย ๑.๕ ตีรถต่อหัว คนละ ๑ ตีรถครึ่ง (เดือนหนึ่งได้รับคนละ ๓
ตีรถ) ขอทราบจำนวนโควตาข้าราชการตั้งถ่วงแต่ทางราชการเคยจ่ายให้
ราษฎรทั้งจังหวัดคนละ ๓ ตีรถต่อหนึ่งตีปตาหะ (เดือนละ ๑๒ ตีรถ) แต่แต่
กับมาจ่ายไม่ครบแต่จ่ายเสียอย่างแห่งหนึ่ง จังหวัดและอำเภอเอาชาว
สารไปใช้กิน

๒. เพราะอะไรพวกเจ้าของส่วนยางที่เคยได้รับข้าวสารปันส่วนไปจ่าย
ให้คนงานจึงงดจ่ายเสีย เป็นเหตุให้กิจการของส่วนยางต้องหยุดซังกัดงหรือ
มีระลอกหาขยข้าวสารในคตตามัตราคากระต้อบตะ ๒๒๐ ถึง ๓๐๐ บาท

๓. รัฐบาลจะตั้งกรรมการออกไปสอบสวน โดย ค่อนจะ ได้หรือไม
และรับส่งข้าวสารไปบรรเทา ความขาด แคลนแก่ราษฎรชาวจังหวัด นครราชสีมา
โดยค่อนจะ ได้หรือไม เพราะเหตุใด

๔.๔. นราริชาตยีนัดที่จะรับใช้ท่าน

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :

กระทรวงมหาดไทย ขอตอบรอนกันว่าจำนวน โคดข้าวของจังหวัดนครราชสีมา
เดือนหนึ่ง ๓,๓๐๐๐ กระสอบ ซึ่งได้จัดตั้งไปให้ราษฎรจนถึงสิ้นเดือนธันวาคม
จำนวน ๓,๓๐๐๐ กระสอบ แต่ถึงมกราคมตั้งไปแต่ ๓๐๐๐ กระสอบ ขณะนี้
ได้ตัดคอบรชททบรชนเพื่อตั้งเพิ่มเติมไปอีก ส่วนที่ขณะนทางการได้ให้ชาว
แก่ประชาชนบางแห่งถนขยลงไป และระคจ่ายให้แก่เจ้าของส่วนยางเพื่อจ่าย
แก่กรรมกร นั้นเป็นข้อเท็จจริง ได้ส่งสวนและได้ โทรเลขสอบถามข้อเท็จ
จริงไปแล้ว เพราะขณะนการตั้งกรรมการชนจรูตจเจต ตามไปเสัยก่อน

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินธุโลก) : เรื่องการส่งข้าวสารไป
ให้จังหวัดบักขได้ ราษฎรชาวจังหวัดบักขได้ทุกจังหวัดได้รับความเดือด
ร้อนมาช้านานแล้ว ไม่ใช่จาเดชตรอนมา ๒ เดือนหรือเมอบน เดชตรชน
มานับตั้ง ๓-๔ ปีมาแล้ว ปรากฏว่าในตำบารณชนเดชตรอนจริง ๆ และจนบัด
นี้ยังเดชตรอนขย โดยเฉพาจังหวัดนครราชสีมาถึงกับไม่มีชาอกน ความจริง
ชาวดได้ส่งไป และชาอกได้หันขอถนออกประเทศ นี้ประการหนึ่ง ขกประการ
หนึ่งการส่งชาออกไปโดยไม่มีควาามเรยบรชยไม่มีแผนการณทรชบคอบ จึงใคร
จะชคถามจวรัฐบาลจะใดคตคตคน ใหม่ควาาม เรยบรชย เดชทหนึ่งใดในระยะ
เวตาเท่าไร นี้ถนควาามชกแรกถาเมอไรจะเรยบรชยเดชทหนึ่ง ทนการท

จะตั้งคายนายเก่า ๆ ท่านหรือไม่ว่า การซื้อข้าวสารส่งไปจังหวัดบึงกาฬได้จ่าย
 เงินไปแล้ว ๑๘ ล้านบาท ตระดาบไปแต่ยังไม่ได้ออกคนมาตั้งต่างคหัง
 ท่านบริหารการอย่างไร ขอข้าวสารไป ๑๘ ล้านบาท ข้าวสารก็ไม่ถึงเงินก็
 ไม่เข้ามา ท่านหรือเปล่า ท่านบริบของเงิน ๑๘ ล้านเศษนทส่งไปแดง
 จะติดคนมาเมื่อไร นี่แสดงให้เห็นว่ามีจำนวนมากไม่ได้สนใจในการส่งข้าวไป
 บึงกาฬ โดยอย่างเพียงพอ นี่เป็นปัญหาที่ ๒ ที่ว่าเงิน ๑๘ ล้าน ในปัญหา
 ท่านจะทำให้เรียบร้อยได้เมื่อไร ที่น้อกราบเรียนถามเป็นประการที่ ๓ ว่า
 การจัดการส่งข้าวออกไปในจังหวัดบึงกาฬได้นี้ เพียงแต่คำอำนวยความสะดวก
 จะให้แบ่งให้ประจวบเท่าไร ส่งขตาเท่าไร นราชีวงศ์เท่าไร ท่านก็ได้ไซ
 เงินไปแล้ว อ่างคำค่าจ้างรถบรรทุก ๖ ล้านแปดแสนบาท นี่ท่านเห็นเป็นการ
 สัมคอรหรือที่จะต่างผดัญเงินทองของของแผ่นดิน อย่างนซาพเจายนตทจะให้
 รายละเยียดแก่ท่านว่า งบประมาณจ่ายจิดำเนินของกรม ประชาตั้งเควระที่
 ท่จะจัดการส่งข้าวไปให้ชาวบึงกาฬ ได้

ประธานสภาผู้แทน : คำซักของท่านไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่ตั้งเคย คำ
 ถามคงมา จะถามต้องให้ผูกพัน จะเอาอะไรมาถามใหม่ไม่ได้

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินธุโลก) : ได้จ่ายเงินไปในการอำนวยความสะดวก
 การส่งข้าว ๒ ล้าน ๘ แสนบาท ซึ่งนับว่าไม่เป็นกำไรสัมคอร เพียงแต่จ่าย
 ข้าวจังหวัดนราชีวงศ์บ่อเงินพันบาท ท่านเห็นเป็นการสัมคอรหรือ ซึ่งหับ
 สัมคอรหนึ่ง ตั้งเงินเท่านี้ หับสัมคอรเพียงเท่านี้เบ็ดเสร็จรวมกัน ค่าอำนวยความสะดวก
 ๒ ล้าน ๘ แสนบาทแต่อีกค่าขนส่งต่างหาก ท่านประธานขกกรายการหนึ่งว่า
 ค่ารถ รถนเจ้าหนาท และ กรวมการ เป็น เงินถึง ๒ ล้าน ๘ แสน รวมเป็น
 ๘ ล้าน ๖ แสนบาท เพียงแต่ขานอชการส่งข้าวไปเท่านั้น แต่ดูเจ้าหน้าที่
 เหล่านี้เงินเดือนแล้ว จะเอาอีก ๒ ล้าน ๘ แสนบาท เหล่านี้ขอถามตั้งไปว่า
 แผนการณสงทเรียบร้อย ในการส่งข้าวไปเป็นกรประหยัด และเป็นการที่จะหัด

ให้จังหวัดนครราชสีมา ไม่ให้ราษฎรชดชยากจะกระทำอย่างไรซ้ำเจ้า
ชอกถาม ๓ ประการ

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
สำหรับกระทู้ข้อนี้ขอตอบว่า ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมาเป็นห้อง
ราษฎรเนื่องจากว่าชาวสงขลานครินทร์ และรัฐมาดาก็ได้รับแล้ว ในกรณี
ที่ยังข้องใจตอบได้ก็คือว่าแทนที่จะส่งไปโดยตรง กลับมีการยกย้ายอันรัฐมาด
โทรเลขถามไปแล้วขอรับรองว่าฝ่ายของ ใจก็จะตั้งกรมการตกลงกับเจ้าของ
กระทู้ได้แล้ว ถ้าตั้งกรมการก็ขอท่านร่วมมือไปช่วยเป็นหูเป็นตา ส่วนเรื่อง
ข้อตกต่าง ๆ เป็นเรื่องที่ ปรึกษาในรัฐมาดกัน ๆ และถ้าตั้งกรมการ
เงินคนมา ได้เรียกเจ้าหน้าที่มาสอบถามว่าทำไมเงินถึงไม่ส่งคืนแต่หมด
งวด งวดคน งวดที่ ๒ งวดที่ ๓ หมุนเวียนชดชขาด มาบคนเรียกจำนวนเงิน
นั้นมาทั้งหมด เรียกมาจนครบหมดแล้ว ส่งมอบให้กระทรวงพาณิชย์ไป
ดำเนินการต่อไป กระทรวงมหาดไทยจะละเว้นในงานชิ้นนี้ เพราะกระทรวง
พาณิชย์ชำนาญดีกว่า กระทรวงมหาดไทยเพียงแต่ช่วยเหลือเกี่ยวกับ
ข้าหลวงประจำจังหวัด เรียงเป็นอย่างนี้

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินธุโลก) : สมถามข้อที่ ๓ ข้อที่ ๓ ขอท่านตอบ
รวมกันก็ได้ขอเป็นทศพอใจและ ปราบกฏ เสียที่ต่างต่างไปบกษ ได้ เห็น แล้วว่า
ความเรียบร้อยจะมอบให้เจ้า นพุดองจังหวัดนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา
อัยก ราช เจ้าของคนที่ จะจัดตั้ง ไป และ ปราบกฏ แล้ว เจ้าพนักงานที่ คอน ขางจะ
ได้จ่ายเงินอย่างหมดเม็ดของเงิน ไปและไม่มีความรบกวน เพียงพอแต่ท่าน
ยังไม่ตอบว่าเมื่อไรจะเสร็จ นมอบให้พาณิชย์ส่งมอบไปแล้ว อย่างนั้น
ข้าพเจ้าขอเรียนท่านรัฐมนตรีมหาดไทยด้วยว่า แทนที่จะอัยกพาณิชย์ท่านช่วย
กวดขัน เสร็จเรียบร้อยและคดีได้ไป เพราะฉะนั้นกระทรวงมหาดไทยจะพาณิชย์
ร่วมมือกัน ข้าหลวงประจำจังหวัดสงขลาเรียงกรมการตกลงกับคนส่งชาวสงขลา มีข้อ

หนังสือเมื่อไรท่านจึงจะเรียบร้อย ข้อ ๒ ปรากฏว่างบประมาณที่จังหวัด
นครราชสีมาจะได้รับข้างไปจากกกรจัดการทางกรุงเทพ ฯ คือกระทรวงพาณิชย์
ในปี ๒๕๑๒ คือคงงบประมาณมาจะคงไปใช้อย่างเห็นแก่ตัว ท่านจะควบคุม
ให้ดีขึ้นได้ไหม

ประธานสภาผู้แทน : ไม่สำเร็จประโยชน์ ท่านไม่ได้ชี้ในประ
เด็นที่รัฐบาลตอบ อย่างที่ท่านเองงบประมาณอะไรมาชี้ นอกออกไป
คือการชี้กระทรวงตั้งประเด็นอย่างไรชี้กันเกี่ยวกับกัน คำถามคำตอบไปกัน
ได้ นี่ท่านเอาอะไรมางบประมาณเห็นแก่ตัวเห็นแก่ตัว ขบให้ท่านระวัง

ร.ท. จงกต "โกรฤกษ์" (พิษณุโลก) : คือที่ได้ถามในข้อหา
จังหวัดนครราชสีมาเงินจังหวัดที่เขตรัฐบาลในเรื่องข่าว นเบนเรื่องสำคัญ เป็น
เรื่องของศาลศาลที่รัฐบาลได้กล่าวอ้างใจมาก เพียงแต่โทรเลขถามท่าน
ในเรื่องการขุดข่าว ท่านจะทำอย่างไร เพื่อที่จะให้เรียบร้อยที่พูดถึงมูลนิธิ
จากการตั้งข่าวท่านจะทำให้เรียบร้อยได้หรือไม่ เพราะว่าในปี พ.ศ. ๒๕๑๒
นั้นคำสั่งจะมากมายขก หนังสือท่านก็ยังไม่ได้ออก แต่จะทำให้เรียบร้อย
เมื่อไรเอา ถ้าท่านของนช.นางสาวสักไม่มาขอจะกิน ส่วนในเรื่องเงิน ๑๗
ล้านบาท จังหวัดนครราชสีมาขย ในเงินนั้นด้วย ท่านตอบได้หรือไม่ว่า
เมื่อไรจะได้ และเท่าไร ท่านตอบได้หรือไม่ เมื่อไรจะรวบรวมให้เสร็จ
จังหวัดนครราชสีมาจะได้เรียบร้อยเสียที

นายเลียง ไชยภาค รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ความจริงกระทันหันแค่เพียงข้อเท็จจริงของผู้ตั้งกระทู้ว่า ขาดขาดแคลน แต่
ไม่ก่งกันจ่าไม่มทั้งหมด มีปัญหาเฉพาะที่ตั้งไปให้พดส่วนบางนั้นหาว่า
ทางราชการไม่ให้ตั้งไปให้กรรมกร ก็จะได้ตั้งให้กรรมกรต่อส่วน ขอน
กขพังและจะจัดการสอบถาม ถ้าหากจ่าไม่เห็นทพยใจแก่ผู้ตั้งกระทู้จะได้
ตั้งกรรมการ แต่ขอยืนยันว่าจังหวัดนครราชสีมาขยไม่เคยขาด มีแต่เพียงว่า

ผู้แทนหาว่าชาวไม้มพอ รัฐบาลก็ตอบถามว่าเพียงพอหรือไม่ ถ้าไม่พอก็จะ
 จัดการให้เรื่องชาวถมเพียงเท่านี้ แดงเรื่องเงิน๓๘ล้านบาทก็ได้เวียนแดงว่า คง
 แต่รัฐบาลก่อน ๆ หลายรัฐบาลมาแล้ว มีเงินเป็นทุนหมุนเวียนอยู่ ไม่ใช่แต่
 จังหวัดคนราชวาศเพียงจังหวัดเดียว เมื่อซื้อข้าวไปแดงส่งไปแดงก็โตเงินส่ง
 คืนมา กลับไปกลับมาหลายหนด้วยกัน ทนทางกระทรวงมหาดไทยเวลานี้
 ถ้างดเรียกเจ้าหน้าที่มาจะได้เรื่องโตโตเงินมาทั้งหมด เวลานี้ก็โตแต่เพียง
 ดัง ๆ เขามา ถ้าท่านตั้งใจอย่างแดงก็หวังว่าคงไม่ขาดไม่เกินหนึ่งเดือน
 ก็คงจะเรียบร้อยในเรื่องเงินทน ก็คงจะคืนมาสู่สภาพเดิม เรืองเป็นอย่างนี้

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : เรื่องชาวจังหวัดคนราชวาศ
 อดชาวนั้น ผู้แทนจังหวัดคนราชวาศก็ได้บอกแต่อย่างใด เพราะทางถาวรว่า
 ให้เดือนละ ๑๒ ตกรน ความจริงโตเพียง ๓ ตกรเท่านั้น และที่ทานยืนยัน
 ว่าจะจัดการให้เรียบร้อย ทนเหนือของออกเดือนหนึ่งนจะเสร็จผมคิดว่าเขา
 สัญญากงของสัญญาคนก็คงจะไม่เสร็จ ซึ่งผมเชิดว่าเป็นค่างานนี้

ประธานสภาผู้แทน: กระทู้ต่อไป เรื่องการก่อสร้าง ของนายเกษม
 จงสวัสดิ์ ตามกระทรวงคมนาคม นายเกษมไม่ได้มาแต่ไม่ได้มอบหมายผู้
 โตได้ถือว่าถอนไปตามข้อบังคับ กระทู้ต่อไปเรื่องการซื้อรถไฟและเครื่อง
 อุปกรณ์รถไฟจากญี่ปุ่นของนายทองดี ชัยราชวอน ตามกระทรวงคมนาคม

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามตาม
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ดังต่อไปนี้

๑. ได้ทราบว่ามีเรื่อง ๆ นี้ ท่านได้ตั้งคณะผู้แทนการค้าไปเจรจา
 ซื้อเครื่องจักรรถไฟ โบกโดยถาวร รถบรรทุกและเครื่องอุปกรณ์อื่น ๆ เป็น
 ราคา ๓๓ ล้านบาทนั้น เป็นความจริงหรือไม่ และในขณะนี้ได้ทำหนังสือ
 สัญญาตกลงราคาซื้อขายกันแล้วหรือยัง

๒. ได้ทราบมาก่อนที่คณะผู้แทนการค้าจะเจรจาตกลงขอ ได้มีบริษัท
อเมริกันในกรุงโตเกียวบริษัทหนึ่งชื่อไอเซนเบอร์ก ยื่นขอเงินชดเชยรถจักร
และเครื่องอุปกรณต่าง ๆ รายเดียวกันนี้ ในราคาเพียง ๑๑ ล้านบาทนั้น เป็น
ความจริงหรือไม่ เมื่อเป็นความจริง ทำไมคณะผู้แทนการค้าจึงได้ตกลงขอ
ในราคา ๘๒ ล้านบาทซึ่ง เป็นราคา ที่แพง กว่า บริษัทอเมริกันไอเซน เบอร์ก ได้
เสนอเป็นจำนวนเงินถึง ๒๒ ล้านบาท นั้น เป็นเพราะเหตุใด

นายปฐม โพธิ์แก้ว รัฐมนตรี : รัฐบาลได้ตั้งคณะผู้แทนไปเจรจา
ซื้อรถจักรรถไฟ รถโดยสาร รถบรรทุกและเครื่องอุปกรณอื่น ๆ จริง และ
ได้ตกลงทำสัญญาซื้อขายกันแล้ว ราคานั้นเป็นเงินเพียง ๑๑ ล้านเหรียญอเมริกัน
เศษ ซึ่งที่หาซื้อในกรุงเทพ ฯ บริษัทไอเซนเบอร์กได้เสนอขายรถจักรและ
รถโดยสารและรถบรรทุกมาในราคาต่ำกว่าที่หา เค้าได้ตกลงทำสัญญาเพียง ๑
ล้านเหรียญอเมริกันเท่านั้น ไม่ใช่ถึง ๒๒ ล้านบาท ดังที่ท่านผู้แทนถาม โดย
ที่เราไม่ได้รับขอจาก บริษัท โดยที่เห็นว่า ราคาที่เรา ได้ ตกลง ทำ สัญญาซื้อ
ขายกันนั้นเป็นราคาที่ดีของบรรษัทการทหารสูงสุดเป็นฝ่ายกำหนดให้ กองบัญชา
การทหารสูงสุดในประเทศญี่ปุ่นเท่านั้นที่จะมีอำนาจกำหนดราคาสินค้าออก
จากญี่ปุ่นได้ เพราะฉะนั้นราคาที่บริษัทไอเซนเบอร์กเสนอมาจะ ถือว่าเป็น
ราคาที่เหมาะสมไม่ได้

อนึ่ง ใน เรื่องนี้ หากจะซื้อเครื่องอุปกรณต่าง ๆ จากประเทศญี่ปุ่น
โดยปกติและประสงค์จากการควบคุมใด ๆ แล้ว ก็ยังไม่เห็นเป็นการสมควร
ที่จะซื้อจากบริษัทไอเซนเบอร์ก เพราะไม่ใช่เป็นบริษัทผู้ผลิต เป็นแต่บริษัท
นายหน้าเท่านั้น

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอประทานโอกาส
ซักถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมดังข้อเป็น ตามที่ท่านได้บอกมาทาง

รัฐบาลไทย เรา ได้ตัด ลงซื้อ เครื่อง อุปกรณ์ต่าง ๆ และตัว รถจักรรถไฟใน
 กรุงโตเกียว เป็น ราคาถึง ๒ ล้านเหรียญ ทนซาฟเจ้า ยาก จะทราบ ว่า
 เขกต์ เซน จิตต์ เป็นเงินไทยแล้วประมาณสักเท่าไร เพราะข้าพเจ้าไม่ใช่ นัก
 การคลัง แต่ทว่าข้าพเจ้าเป็นตัวแทนของปวงชนชาวไทยที่เป็นห่วงเงินที่จะต้อง
 สูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ นี้เรื่องหนึ่ง และนอกจากนี้ทางรัฐบาลโดย
 เฉพาะอย่างยิ่ง รัฐมนตรีว่าการคมนาคมบอกว่าการที่เดินขอขายเครื่อง
 อุปกรณ์ต่าง ๆ ของรถไฟนั้น บริษัทไอเซนเบอร์กไม่มีหน้าที่เดินขอ เป็น
 หน้าที่ของ SCAP ของแมคคาเธอร์หรืออะไรก็ตามแต่ ทนบริษัทไอเซนเบอร์ก
 เขา ได้ ยื่นขอ เดินขอเข้ามา แล้วใน ราคาที่ต่ำ กว่า ทำไมเราไม่รับ ข้าพเจ้า
 สงสัยเหลือเกิน อยากทราบ ว่าเพราะเหตุไร ทนรัฐบาลอ้างว่าบริษัท
 ไอเซนเบอร์กเป็นแต่เพียงหากินทางนายหน้าถาวร แต่ทว่าเมื่อเขาเดินขอมา
 แล้ว เราควรพิจารณา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอซักถามว่าเป็นเพราะ
 เหตุใดทางรัฐมนตรีว่าการคมนาคมจึงไม่รับซื้อเดินขอของ บริษัทไอเซนเบอร์ก
 เข้ามาพิจารณา

๑๑.๐๕ น.

นายปฐม โพธิ์แก้ว รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม :
 ตามที่ท่านซักถามว่า ราคาที่ซื้อไปนั้นเหรียญหนึ่งคิดเป็นเงินไทยเท่าไร
 ก็ขอตามเรท ขอฟอกซ์เซ็นต์ ๓๐ บาทต่อ ๑ เหรียญ เท่าที่บริษัทไอเซน
 เบอร์กได้ยื่นเดินขอราคามานั้น กระทรวงคมนาคมก็ได้เรียกดูผู้ขอหนึ่งต่อ
 มาสอบตามตงว่า หนึ่งต่อทখনมานั้นได้รับอนุญาตจาก SCAP ไท่อนุมัติมา
 หรือเปล่า ตามขบวนการวิ่งของมาจากญี่ปุ่นนั้นประการที่หนึ่งต้องได้รับ

อนุมัติจาก SCAP เท่าไรเสียก่อน ต้องเป็นผู้กำหนด บริษัทอื่นใดที่มีอำนาจ
กำหนดไม่ ถ้าหากว่า SCAP ไม่อนุญาตแล้วบริษัทอื่นใดก็จะมาตกลงเสนอ
เข้ามาก็ไม่เป็นการชอบ ทางกระทรวงคมนาคมได้เรียกบริษัทไอเซนเบอร์ก
มาสอบถามว่า ท่านได้รับอนุมัติอะไรมาจาก SCAP บ้างหรือเปล่า ก็หา
มีหลักฐานมาแสดงไม่ เมื่อเป็นเช่นนั้นแสดงทางรัฐบาลจะรับข้อเสนอสของบริษัท
ไอเซนเบอร์กก็ไม่ชอบด้วยหลักการ และอีกประการหนึ่งทางกระทรวง
คมนาคมได้โทรเลขถามไปยัง SCAP ว่ามอบหมายให้มา เป็นผู้ทำ สัญญากับ
รัฐบาลหรือเปล่า ทาง SCAP ตอบมาว่าเปล่า ก็ให้ถือว่าบริษัทไอเซน
เบอร์กไม่ได้รับมอบหมายอันใดจาก SCAP เลย เช่นนั้นแสดงทางรัฐบาลจะไม่
ถือว่าบริษัทไอเซนเบอร์กนั้นเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายมานักหาถูกต้องไม่ เมื่อ
เป็นเช่นนั้นทาง กระทรวงคมนาคมจึงเห็นว่า SCAP นั้นเองเป็นผู้ตั้งคนเข้ามา
ตกลงกับรัฐบาลของประเทศไทย นั้นก็เป็นผู้แทนของ SCAP ที่ถูกต้อง เช่น
นี้รัฐบาลจึงได้ทำสัญญาไป ที่ท่านนึกเห็นว่าเป็นการเหมาะสมและควร

นายทองดี อีสราชีวิน (เชียงใหม่) : เท่าที่รัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงคมนาคมตอบมานั้นเกี่ยวข้องกับปัญหาขอเท็จจริง เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่
ถกเถียง ท่านจะขอทราบเรื่องตามท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม
ว่า เมื่อบริษัทไอเซนเบอร์กเข้ามาตั้งคั้งแทนของเขาเข้ามา ทำไมไม่รับ
พิจารณาดูเอา เพราะเขาเสนอราคาถูกเหลือเกิน แทนที่ท่านจะรับข้อเสนอส
ของบริษัทไอเซนเบอร์กท่านก็ไม่รับ ข้ออย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็คาดว่าจะพูดได้ว่า
บริษัทไอเซนเบอร์กนั้นมิใช่จะมีราคาเฉพาะกรณีเรื่องรถไฟ ในประเทศไทยเท่านั้น
เขาเคยทำแทบทุกประเทศในเอเชีย และข้าพเจ้าขะทราบคั้งว่าของประทาน
ไทยจะเป็นของคั้งของคั้งมา สักคั้ง รัฐมนตรี รัฐมนตรีช่วยคนเดียวไม่ได้ถูก
คั้งว่าบริษัทไอเซนเบอร์กขอประทาน คั้ง.....

จำรับคำสั่งใครเป็นคนขอรัฐบาลออกเองหรือทางแต่คปทง โนนอกแทน
นขาพเจ้าขอตาม ๒ ข้อเท่านั้น

นายปฐม โพธิแก้ว รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม :
คำสั่งบัญชาที่กำหนดไว้นั้น ๖๐ วันต้นสุดเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน เราเซ็น
สัญญาแล้ว ๆ นั้น เพราะเราได้รับคำสั่งสุดท้ายแต่คงได้เซ็นคอรอกจนบริษัท
ไอเซนเบอร์กหาหลักฐานมาแต่งตั้งแก่กระทรวงคมนาคมไม่ได้ กระทรวง
คมนาคมจึงได้เซ็นสัญญาไป ส่วนราคาที่เราไปนั้นราคา เอฟ ไอ บี.

นายทองดี อิศราจิวิน (เชียงใหม่) : บางท่านรัฐมนตรีอาจ
จะดูข้าพเจ้าบ้าง การที่ท่านรัฐมนตรีขยบก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่องไม่ค่อยทราบ
เลยที่ท่านพูดมาบอกว่าเวลาเท่าไรดูเหมือน ๖๐ วันหรืออะไรจำไม่ได้ แต่ขอ
เท็จจริง เท่าที่ สัม ทราบมา นั้นไปตก ลงกับเขาภายใน ๖๐ วันเท่านั้น หาได้
พิจารณาของไอเซนเบอร์กไม่ นับปัญหาข้อเท็จจริงถ้าหากว่าทางท่านรัฐมนตรี
ติดต่อไปยังบริษัทเขา เพราะว่าเขาเป็นตัวแทนหน้าการค้าทั่วโลกไม่ใช่
เฉพาะประเทศไทยเท่านั้น ทุนเมื่อก่อนท่านรัฐมนตรีตอบข้าพเจ้าปัญหา
ข้อ ๒ ที่บอกว่าคำสั่งจากโตเกียวถึงกรุงเทพ ฯ ๓๓๗ เหรียญฮ่องกง ใคร
เป็นผู้ยอกคำสั่งนี้ ท่านรัฐมนตรีไม่ได้ตอบข้าพเจ้า คือคำสั่งจากโตเกียว
ถึงกรุงเทพ ฯ และหวัตรัจกรมให้ตายคนแล้วใครจะออก ถ้ารัฐบาลออกก็ตาย
หากัน เพราะฉะนั้นขอท่านรัฐมนตรีโปรดกรุณาชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบด้วย

ประธานสภาผู้แทน : เดียวแก่คำสั่งคือ คำว่า "ตายทำ"

นายทองดี อิศราจิวิน (เชียงใหม่) : ขอประทานโทษข้าพเจ้า
ผิดขไป ขอประทานโทษขอจนค่านนี้

นายปฐม โพธิแก้ว รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : ผม
ได้ตอบแล้วถึงเรื่องราคา คือราคา เอฟ ไอ บี ส่วนคงจะขอ เจตประสงค์ถึงทางเรือ
โตเกียว ส่วนที่ถามมาบอกกำหนดเวลานั้นได้บอกแล้วถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน

ตนเองเป็นอันหมด ด้ยเหตุนี้จะ คงเชกนควากอนก เดยอควากตตง
ไปนั้นไมไร เพียงแต่โทรเตชให้เชกทราบในหลักการว่าเราจะซื้อกรวดๆ
เดือนพฤศจิกายนเอง

ประธานสภาผู้แทน : กระตือไปเรื่อง การจับกุมคนทประชา
ชนชาวตั้งหวัดนนทือในจังหวัดนราธิวาส ของ นายสมรรถ เขียมวโรจน
ตามกระทรวงมหาดไทย

นายสมรรถ เขียมวโรจน (นราธิวาส) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
ตามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เรื่องการจับกุมคนทประชาชนตั้ง
จังหวัดนนทือในจังหวัดนราธิวาส ดังต่อไปนี้

๑. รัฐบาลทราบหรือไม่ว่า เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๔๙๑ เวลา
ประมาณ ๙.๐๐ น. เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจอำเภอบาเจาะ จังหวัดนรา-
ธิวาสรวม ๖ คนได้ไปทำการจับกุมตัวนายหะยัมฮำหมัดคอเฮล (โตะตุ) ^๑
ที่บ้านตำบลบาเจาะหมู่ที่ ๑ อำเภอบาเจาะ จังหวัดนราธิวาส ไปที่ขังโจน
วังชันวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๔๙๑ เวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น.เศษ นายหะยัม
ฮำหมัดคอเฮล ได้ถึงแก่ความตายในระหว่างคุมขัง

๒. ปราบกฏอานายหะยัมฮำหมัดคอเฮล (โตะตุ) เป็นคนเคยถูก
ประชาชน ๔ จังหวัดเคารพนบถ้อมาก เพราะเป็นผู้ตั้งอยู่ในธรรม มีความ
รืทางค้าดีตามเป็นอย่างดี เคยเป็นกรรมศิษย์นับเป็นจวนอนพม ๆ คน ยัง
กงานขงด้สามารถทองบศากรไกรานชนใจทงหมด เป็นคนชราภาพอายุ ๗๐ปี
เศษ เทาทงต้องพการเดินหนีไปไหนไม่ได้นงอยกบถ อดหนิงมผลัดจังหวัด
ไปเยี่ยมเยี่ยมไม่ตากว่า ๕๐ คน บางฉนนบรชยคนกม ในฉนนบรชยตาย
ประชาชนนับพันๆตองร้องไห้ด้วยความอาลัยส่งด้ารนบจ่าเป็นกการกระทบกระ-
เทือนจิตใจชาว ๔ จังหวัดเป็นอย่างยิ่ง ก่อนตายมีชาวชการอำเภอบาเจาะคน
หนึ่งไปชกรเงินนายหะยัมฮำหมัดคอเฮล (โตะตุ) ๓๐,๐๐๐ บาท (สามหมื่นบาท)

โดยอ้างว่าเจ้าหน้าที่ราชการ แต่นายหะยีหมัดต่อเฮ็ดขอใบ
รับเงิน ข้าราชการผู้นั้นไม่ยอมให้เลยไม่คดงกน เหตุนี้จึงถูกข่มขู่จริง
หรือไม่

๓. รัฐบาล จะตั้งกรม การออกไป สอบสวนความจริงและ แยกตั้งให้
ประชาชนชาว ๔ จังหวัดหายความข้องใจจะได้หรือไม่ เพราะชนชั้นกึ่งไม่
ทราบผลแน่นอนในเรื่องนี้ประการใด

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ตามข้อความในกระทู้ ทางรัฐบาลกำลังโทรเลขสอบถามไปยังจังหวัดที่เกิด
เรื่องนี้อยู่ เมื่อได้รับโทรเลขและพิจารณาข้อเท็จจริงและเหตุผลประการใด
ถ้าเห็นเป็นการสมควรก็จะตั้งกรมการไปตั้งสอบสวน

นายสมรรถ เอี่ยมวิโรจน์ (นราธิวาส) : ข้าพเจ้าอยากจะซักถาม
หน่อยคือเรื่องนายเขาได้ไปยิงที่เกิดเหตุ และได้สอบถามนายอำเภอว่า นาย
หะยีหมัดต่อเฮ็ด มีความผิดฐานร้ายไร ความจริงนายหะยีหมัดต่อ
เฮ็ด เป็นคนใจบุญ ได้เงินมากบ้างสร้างนาบ้าง ตักศิลาสร้างในนครจำปุม
ไปอยู่ที่โรงพักอย่างนั้นเป็นการกระทบกระเทือนแก่ประชาชนเหตุนี้ ถึงกับมี
ประชาชนร้องไห้กม แต่ขอเท็จจริงตามที่เขาได้สอบถามไปโดยกับความ
จริง บัญชีจึงมีว่าในเรื่องนี้กระทรวงมหาดไทยจะตั้งกรมการขึ้นพิจารณา
จะได้หรือไม่โดยไม่ต้องรอข้อเท็จจริงจากโทรเลขทางจังหวัดจะได้หรือไม่

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐ
บาลขอเรียนว่า ขอให้ฟังรายงานจากทางราชการจริง ๆ ก่อน แล้วจึงมา
พิจารณา ถ้าเห็นเป็นการสมควรจะตั้งกรมการสอบสวน และตามธรรมดา
ทางรัฐบาลนิยมเชิญท่านผู้แทนจังหวัดนั้นมาช่วยออกหนังสือด้วย คือถ้าจะให้
ตอบเป็นปัญหาหากฎหมาย เวลานั้นก็ไม่ค่อยจะสะดวกความจริงไม่เม่น การตั้งกรม

ประธานสภาผู้แทน : รัฐมนตรีบอกเล่าเรื่องของคุณดำรง สดบ ไปทางจังหวัดกำแพง จังหวัดราชบุรี งานมาอย่างไร อันนั้นถือว่าเป็นทางราชการ แล้วจะพิจารณาหลักฐานอันนั้น เมื่อสมควรอย่างไร ถ้าเห็นสมควรจะตั้งกรรมการก็จะตั้งกรรมการไปสอบสวนรัฐมนตรีตอบว่าอย่างนั้นท่านจะคิดใจหรือไม่

นายสมรรถ เอี่ยมวิโรจน์ (นราธิวาส) : บัญญัติคดีกรมชั่งผู้แทนผู้ประท้วงชนบทมาก เพราะฉะนั้นการที่ขากใหม่กรรมการก็เพื่อจะให้เขาสามารถรู้ความในเรื่องนี้ เมื่อทางกระทรวงมหาดไทยรับรองอย่างนั้นข้าพเจ้าก็พอใจ

ประธานสภาผู้แทน : กระจุกต่อไป เรื่องนโยบายต่างประเทศเกี่ยวกับอินโดนีเซียและจีน ของ ร.ท. จงกต ไกรฤกษ์ ตามกระทรวงมหาดไทย

ร.ท. จงกต ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศดังต่อไปนี้

๑. ความเป็นเอกราชของอินโดนีเซีย ได้ถูกกองทัพฮอลันดาละเมิดอธิปไตยตามจุดตั้งและตามถ้อยแถลงของมุขมนตรี ชาติสำคัญ ๆ ก็แสดงว่าเป็นการผิดกฎบัตรสหประชาชาติ ขอถามว่ารัฐบาลไทยจะดำเนินการอย่างไร ท่านคำนึงบ้างไหม ถึงสิทธิการบรรดินิยมที่จะรุกรานชาวเอเชียด้วยกัน

๒. ทราบว่าผู้แทนสาธารณรัฐอินโดนีเซียได้เข้าพบ รัฐมนตรีในคณะรัฐบาลของท่าน ขอถามว่าเขาได้มีคำขออย่างไร และท่านมีนโยบายเกี่ยวกับคำขอของเขาอย่างไร

๓. ท่านคิดบ้างไหมถึง ทางอากาศ และทางน้ำของประเทศไทยที่จะเป็นทางสัญจรของการขนถ่ายยานภาพผ่านชาติหนึ่งไปรุกรานอีกชาติหนึ่ง ซึ่งเป็นการผิดกฎบัตรสหประชาชาติ และท่านจะจัดการอย่างไร

๔. ความเปลี่ยนแปลงในวงการเมืองของประเทศจีนได้เกิดขึ้น จน ถึงมีการอพยพจากเซี่ยงไฮ้แล้ว ท่านได้เตรียมการไว้อย่างไรในเรื่องต่อไป

ก. นโยบายเกี่ยวกับประเทศจีนในข้างหน้า

ข. ความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินของคนไทยในประเทศจีน

พล.ต. ม.จ. ปรีดิเทพย์พงษ์ เทวกุล รัฐมนตรีว่าการกระทรวง การต่างประเทศ : ข้าพเจ้าขอตอบกระทู้ถามของท่านตามสมควรดังต่อไปนี้ ข้อ ๑. เหตุการณ์ในอินโดจีนเรี่ยตได้เกิดหรืออุบัติขึ้นโดยมีการใช้กำลังนั้น รัฐบาลไม่สนับสนุน แต่จะเป็นการระเมิดกฎบัตรแห่งสหประชาชาติเพียงไร และหาทางแก้ไขอย่างไรนั้น คณะมนตรีความมั่นคงขององค์การสหประชาชาติ กำลังพิจารณาอยู่ และยังหาได้มตแข็งมาให้ทราบไม่ นโยบายของรัฐบาล ได้แถลงไว้แต่ต้นแล้วเมื่อเริ่มเจรจาทันที จะร่วมมือและปฏิบัติร่วมกับ องค์การสหประชาชาติ เพราะฉะนั้นก่อนที่จะดำเนินการอย่างไรควรรอฟังคำ พิจารณาโดยละเอียดของคณะมนตรีความมั่นคงก่อน ซึ่งเป็นหน้าที่อยู่ใน คณะมนตรีความมั่นคง ส่วนข้อที่ถามว่ารัฐบาลได้คำนึงถึงสิทธิการบริติช นิมิตที่จะรุกรานชาวเอเชียชน รัฐบาลพิจารณาแต่อกฤตจะมตตนอยง นเป็นคำตอบของข้อ ๑.

ข้อ ๒. ไม่ปรากฏว่ามี ผู้แทนของ อินโดนีเซียได้ เข้าพบ รัฐมนตรีใน ขณะนี้เป็นทางการและไม่มีข้อขอ ของฝ่ายอินโดนีเซียมาถึง กระทรวงการต่าง ประเทศเลย

ข้อ ๓. รัฐบาลนี้จะ รักษา อธิปไตย และ ปฏิบัติตามกฎหมาย และ ระเบียบที่มีอยู่ในเรื่องเกี่ยวกับกิจการจะชนแสนยานุภาพอะไรต่าง ๆ ทางเรือ ทางบก ทางนา

ข้อ ๔. เกี่ยวกับประเทศจีน นโยบายของรัฐบาลมีอย่างอื่น ๆ ความเป็นเพื่อนบ้านที่ดีกับประเทศที่ใกล้เคียง และรักษาปฏิบัติตามสัญญาทาง ไมตรีกับประเทศที่ทำได้ ส่วนในข้อที่ถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเมือง

จน นักดนตรีไทยของเราที่ยกขึ้น รัฐบาลนี้เป็นห่วงอยู่เป็นอันมาก จึง
ได้มีคำสั่ง ไปยังเอกอัครราชทูตกรุง นานกิงแล้วดำ ให้พิจารณา ถึงการอพยพ
ครอบครัวข้าราชการที่เป็นเบงกอล เช่นผู้หญิงและเด็กตลอดจนถึงข้าราชการ
ของเรา แต่เรื่องนักได้บรรยายมาเป็นลำดับ จึงได้มอบไว้ให้เอกอัครราช
ทูตกรุงนานกิงเป็นผู้เตรียมการ และจนถึงบัดนี้ถึงเวลาที่จะออกจากกรุงนานกิง
ได้เมื่อไร และโดยที่ทราบมาตามที่เอกอัครราชทูตบรรยายมา มีฝ่ายทาง
เหนือ เข้ายึด ได้เมืองต่าง ๆ ทางเหนือแล้ว ทางข้างใต้ยังไม่ได้รับความ
เดือตวิช

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินธุโลก) : ตามที่ข้าพเจ้าได้ตั้งกระทู้
ข้อ ๒. ถึงเรื่องเอกราชของอินโดจีนซึ่งได้ถูกทำลายลง และท่านรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการต่างประเทศได้ทรงกรุณา ชำแจง ว่า จะ รอรับทราบจากทางคณะ
มนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาตินั้นขอถามว่า นโยบายต่างประเทศจะรวม
ไว้หรือว่าจะมีแผนเตรียมการไว้ก่อน และเป็นกรที่พร้อมคอบสมัครแล้วหรือ
อีกประการหนึ่ง คำถามข้อ ๒. ท่านได้คำนึงถึงบ้างหรือเปล่า ในทางภูมิ-
ศาสตร์ซึ่งชาว อินโดจีนอยู่ ใกล้ เคียงกับ เมือง ไทยทั้ง ใน ทางปฏิบัติ ด้วย
อย่างไรก็ดีใครจะได้รับความเสียหายบ้าง ท่านคาดคิดได้แน่นอนหรือว่า ถึงที่
จักรวรรดินิยมจะถดถอยลง ในเมื่ออินโดจีนซึ่งได้ถูกทำลายลงเช่นนี้ ท่านจะ
แสดงความมั่นใจในฐานะที่เป็นชาวเอเชียด้วย ก็จะไม่เป็น การล้มศรหรือ
ดำหรับข้อ ๓ ตามที่ท่านได้ตอบว่า รัฐบาลนี้จะได้ปฏิบัติตามกฎหมาย
ระหว่างประเทศในเรื่องการขนส่งยานพาหนะในทางอากาศก็ดี ทางน้ำก็ขอ
ทราบด้วย ท่านจะเรียกศรของ เรือ พา ใหม

พล.ต. หม่อมเจ้าปรีดิเทพย์พงษ์ เทวกุล รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การต่างประเทศ : ข้าพเจ้าต้องรับสารภาพโดยตรงว่า ข้อถามไม่ได้ลำดับ
อะไรมาก พอจับได้ความว่าในเรื่องนโยบายต่างประเทศนั้น รัฐบาลนี้ได้คำนึง

อยู่ แต่พวกเราเห็นใจว่าเป็นประเทศที่อยู่ในเอเชียด้วยกัน ก็อยากจะให้ประเทศนี้ปกครองตัวเอง และเมื่อนั้นจะได้ปฏิบัติภารกิจของประเทศเป็นต้นเป็นฐานดี แต่เรื่องของการตั้งสหประชาชาติก็ได้ดำเนินการแล้วเขาก็ตั้งกรรมการ แต่เมื่อใดเริ่มมีการใช้กำลังเช่นการหนักของสงคราม มิใช่ของสหประชาชาติบอกเด็กเมื่อไร มันมีธรรมเนียมเช่นนี้ อย่างที่พวกขี้ดและป่าเถื่อนทำกันอยู่ ของสหประชาชาติก็เห็นอกเห็นใจว่า ควรจะปฏิบัติอย่างไร เช่นไม่ให้ช่วยในการตั้งอาวุธเป็นต้น เรื่องนี้ก็ไม่ได้ขาดลงไป และเราซึ่งเป็นประเทศเล็กจะทำรวมกันไม่ได้ เราต้องอาศัยกลุ่มประเทศด้วยกัน มีคณะมนตรีความมั่นคงซึ่งคงจะประชุมใหญ่กระมัง ซึ่งจะต้องมีการพิจารณาเพราะหนักออกก็ ในเรื่องตั้งแสนยานุภาพนั้นเช่นอย่างจะต้องเครื่องบินมา ถ้าจะเรียกมันก็ไม่ตงมา เราจะต้องระวังหาทางให้ดีที่สุดที่จะไม่ให้ผ่านมาจากประเทศเราได้

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินธุโลก) : ขอซักข้อการรัฐบาลจะแสดงน้ำใจอย่างไรที่จะเห็นใจชาวอินโดจีนบ้างและคณะมนตรีความมั่นคงของสหประชาชาติได้แสดงความเห็นชอบไปแต่อย่างไรหรือไม่ในการที่เครื่องบินบินอยู่บนฟ้าแต่เรียกตงมา ท่านที่เคยเป็นอาจารย์เรียกตงมาอย่างไร

พล.ต. ม.จ. ปรีดิเทพย์พงษ์ เทวกุล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : ท่านถามมาซึ่งผมเคยเรียกตงมาตามตำแหน่งประจำองค์การของเราได้แต่อย่างไรบ้าง เรื่องนี้เห็นจากโทรเลขซึ่งมาหาได้รับรายงานโดยตรงไม่ ก็ว่าเวลานั้นคงได้จดตงมาจากนอกรีต การประชุมที่ปารีสท่านกล่าวเป็นใจความสำคัญ ว่าเรื่องนี้เป็นที่ คาดหมาย ว่า คณะมนตรีความมั่นคงของสหประชาชาติคงพิจารณาหรือหาทางแก้ไขข้อขัดข้องกับทนายเขาซึ่งแจ้งเมื่อก่อนในนามของรัฐบาลขี้ด แต่ขอที่จะแสดงน้ำใจอย่างไรนั้นทนายเขาว่าแล้วการรัฐบาลไม่สนับสนุนการใช้กำลัง จึงขอขทพูดถึงการเรียก

เครื่องบนลงอะไรต่าง ๆ ก็เมื่อศิษย์เรียงราวด้วยแล้วไม่ควรมาถามอาจารย์
อะไรอีก เรื่องนี้จะชักตะเขยตในเร่องทางทหารหน้าพเจ้าก็ออกจากราชการ
ทหารมา ๒๐ ปีแล้ว วิชาใหม่ ๆ หนักกรฐมนครทเป็นฝ่ายทหารจะเหมาะกว่า

ประธานสภาผู้แทน : หมตอวระของกระทั มีผู้เสนอญัตติขอ
เปลี่ยนระเบียบวาระ ๒ ระเบียบคือนายสาคร กถนผลกา ขอให้เปลี่ยนระเบียบวาระ
โดยขอให้ยกเอาร่างพระราชบัญญัติ ส่งจนอาชพชนมาพิจารณาาก่อนแล้วคของ
นายทองดี อธิราชจน ความคชนแรกเหมอนกัน แต่ความต่อททายว่าให้เอา
พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องโฆษณากระจายเสียงจนมาพิจารณาาก่อน ๒ญัตติ
นี้ใจความอยางเดียวกัน พิจารณาารวมกันเดยมความอยางเดียวกัน

นายสาคร กถนผลกา (พ้งา) : การทซาพเจ้าได้เสนอเปลี่ยนระเบียบ
วาระเอาพระราชบัญญัติส่งจนอาชพชนมาเด้นชกอนน กรมคความประสงค์
ว่าเจดถานประชาชนพนของซาอไทย ของเราทกคนถูก การบบ บังคับใน เร่องการ
เศรษฐกิจอยทอ ๆ ไป แล้วพอดส์มาชกพอกเราทงหลายรวมกันมัจำนจน
๓๐ คนเคชันนทกมความสนใจในเร่องนทช่วยต้นบต้นนเร่องนเบนเร่องคจน រប
รอนทประชาชนจะคองการคความช่วยเหลอ เพราะฉะนจนจเห็นวาระอจนคอร
จะได้นำเขามาพิจารณาากอน เพราะฉะนจนขอให้ทานส์มาชกผู้มเกยรททงหลาย
จงได้กรณาให้เร่องนได้ไปกอน

ขุนคงฤทธิศีกษากร (นครราชสีมา) : ทานส์มาชกหลายทานท
ได้เสนอให้นำญัตติร่างพระราชบัญญัติตั้งถดาวจนมาพิจารณาากอนนนไม่ปรากฏ
โดยแน่ชคว่าจะพิจารณาากอนญัตติได้ แต่ในชณะนนวนเร่องวางขอ
บงคับการประชมและการปรกษาชงสภาผู้แทนชงยงค่างพิจารณาอย และ
ก็ได้พิจารณาากอนมาแล้ว ๒-๓ ครั้ง กรุถ์ถกถาคเป็นการชคชคชคไม่
คอยจะเป็นไปไดคด้วย เพราะฉะนจนซาพเจ้าเห็นวญัตติของผู้เสนอน

ควรจะได้พิจารณาถึงจากร่างข้อบังคับการประชุมสภา ซึ่งคณะกรรมการข้าราชการ
พิจารณาแล้วแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่าน่าจะเปิดด้วยดี และจะเป็นผลดีแก่ข้อ
บังคับนั้น มีฉันทนข้อบังคับนี้จะออกไม่ได้สักที

นายทองคำ อิศราธิวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอสนับสนุนตาม
ที่ท่าน ส.ส. ฉัตรฯ ได้เสนอมาใน เรื่อง พระราชบัญญัติ การ ครองชีพและ
วิชาชีพ แต่ตามที่ ส.ส. นครราชสีมาบอกว่าจะระเบียบข้อบังคับการประชุม
สภาซึ่งคงค้างอยู่นั้น ข้าพเจ้าเห็นด้วยไม่เป็นการจำเป็นที่จะกระทำกัน
ในเวลานี้ เพราะอีกไม่กี่วันก็จะได้ออกพระราชกฤษฎีกาบังคับสมัยประชุม
และตั้งจากนั้นไม่กี่วันรัฐธรรมนูญใหม่ของเราจะนำเข้ามาสู่สภาอีก เพราะ
ฉะนั้นเราก็พิจารณาร่างข้อบังคับการประชุมสภาของเราใหม่ เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าขอสนับสนุนให้เอาร่างพระราชบัญญัติการ ครองชีพและ
พิจารณาก่อน

นายชัยวัฒน์ อินทะพันธ์ (ลำพูน) : ข้าพเจ้าขอให้สภาได้
ดำเนินการไปตามระเบียบวาระ ตามที่ คุณฉัตรฯ ขอให้เปลี่ยนระเบียบวาระ
ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นเรื่องดองไม่จำเป็นนัก จึงขอให้ที่ประชุมได้พิจารณา
ตามระเบียบวาระ เพราะเหตุว่าคงคงได้เริ่มประชุมมานาน ระเบียบวาระ
ต่าง ๆ ที่ยังค้างอยู่ก็ออกมาก และก็ยังค้างออกต่อไป จึงขอเสนอให้เป็น
ไปตามระเบียบวาระ

ประธานสภาผู้แทน : ในเรื่องระเบียบวาระนี้เขาใจกันแล้ว ที่
ประชุมเขาใจกันแล้วทั้งต้องฝ่าย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอปรึกษาที่ประชุม
ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะได้เปลี่ยนระเบียบวาระตามที่คุณเสนอได้เสนอขอมาน โปรด
ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เห็นว่าจะเปิดระเบียบบวระตามทมิ
ผู้เดินมา ๕๘ คน และผู้ที่ไม่เห็นด้วย ๑๖ คน เป็นอนจากประชุมอนุมัติให้
เปิดระเบียบบวระ

ต่อไป ข้าพเจ้าขอเสนอ ให้ที่ประชุม พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติ
ช่วยอาชีพและวิชาชีพ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายดำคร กณ
สภา, นายมา เตวีศรีและนายเนน เกษสุวรรณ

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่าง

พระราชบัญญัติช่วยอาชีพและวิชาชีพ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๘๑

หลักการ

เพื่อสงวนอาชีพบางอย่างไว้สำหรับคนไทย

เหตุผล

ตามพระราชกฤษฎีกา กำหนด อาชีพ และวิชาชีพไว้สำหรับ คนไทยนั้น
เห็นว่ารัฐบาลสงวนอาชีพไว้เฉพาะคนไทยซึ่งเป็นเจ้าของประเทศขณะนั้น
นัก รัฐบาลควรกำหนดอาชีพไว้เฉพาะคนไทยให้มากกกว่า เพราะเท่าที่สังเกต
เห็นว่า เวदानคนไทยเราไม่มีการอาชีพที่สำคัญ ๆ เป็นตำแหน่งโดยมาก
อาชีพสำคัญ ๆ ตกอยู่ในมือคนต่างด้าวทงนั้น ถ้าปล่อยไว้นานไปข้าพเจ้าเห็น
ว่าจะเป็นที่ภัยแก่คนไทยและชาติอย่างใหญ่หลวง ด้วยเหตุนี้จึงได้ร่างพระราช
บัญญัตินี้เข้าสู่สภา เพื่อจะได้พิจารณาต่อไป.

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติช่วยอาชีพและวิชาชีพ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑

.....
.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยกฎหมายช่วย
อาชีพและวิชาชีพของประชาชนคนไทย

.....

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติช่วยอาชีพ
และวิชาชีพ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติช่วยอาชีพ
และวิชาชีพ พุทธศักราช ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓ ให้กำหนดอาชีพและวิชาชีพบางชนิด ใจสำหรับเป็นอาชีพ
หรือวิชาชีพเฉพาะคนไทย ดังต่อไปนี้

- ๑. การทำหรือการหล่อพระพุทธรูป
- ๒. การขายพระพุทธรูป
- ๓. การตัดฟัน
- ๔. การขายฟัน เว้นแต่จะขายย่อยในวันซำ

๕. การเผาถ่าน
๖. การขายถ่าน. เงินแต่จะขายย่อยในบ้านชำ
๗. การทำชัน
๘. การทำน้ำมันยาง
๙. การขายน้ำมันยาง. เงินแต่จะขายย่อยในบ้านชำ
๑๐. การทอผ้า
๑๑. การขายผ้า. เงินแต่จะขายย่อยในบ้านชำ
๑๒. การทำอิฐหรือการขายอิฐ
๑๓. การทำเครื่องเงิน
๑๔. การทำเครื่องถม
๑๕. การทำและดัดถักถวดยไทย
๑๖. การเรียงพิมพ์อักษรไทย
๑๗. การทำดอกไม้เพลิง
๑๘. การทำร่ม
๑๙. การตัดผม
๒๐. การตัดผม
๒๑. การตัดการเย็บเสื้อผ้าสตรี
๒๒. การจักสานทกชนิด
๒๓. การเป็นทนายความ
๒๔. การทอผ้า. การทอเสื้อ
๒๕. การใช้ยานยนต์และจักรยานด้ามต่อสำหรับรับจ้าง
๒๖. การทำนาข้าวและทำเกลือ
๒๗. การเย็บ, สัก, ย้อม, ซวยเครื่องอุปโภคในการอุปถัมภ์

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติชดเชยอาชีพและ
วิชาชีพ พุทธศักราช ๒๔๖๕

มาตรา ๕ เมื่อประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้แต่ภายในระยะเวลาสามเดือน ห้ามมิให้บุคคลอื่นซึ่งมิใช่คนไทยประกอบอาชีพหรือวิชาชีพดังได้กำหนดไว้ในมาตรา ๓

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติช่วยอาชีพและวิชาชีพ พุทธศักราช ๑๕๗๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ ผู้ใดฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ มีความผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งปรับทั้งจำหรือเนรเทศออกจากราชอาณาจักรไทย”

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อบริหารการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

(ลงชื่อ) ตำทรา กตัญญู, มา เสรีรัฐศรี, น. เกษต์สุวรรณ ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) อุนคงฤทธิศักดิ์อักษร, สอาด กุศลรุ่งค์, เพ็ญทนต์,

- ฉา, นิตยากร, ย. เหมะภักดิ์, บุญมี,
- ภักดี, บุญเฟื่อง, สัมบูรณ์ เดชธัญญา, วงศ์ วิชาตพัฒน์,
- ทองดี อิศวราชัน, ขวัญชัย ภูมิพรต, สัจจศักดิ์,
- เทพ วิชาญชิต, ขงยุทธ พงภพ, ไทญ, เกษม จงสวัสดิ์,
- บ. ณ เชียงใหม่, พ. วิเศษโกศล, สุภาวดี อัจฉ,
- ช่ออิน อ่าวต, อรรถพรพิศาล, บุญคุ้ม, สังกรานต์,
- เทพ เกตุพันธ์, ช. โปษยานนท์, กอเกียรติ ษฏ์เสน,
- ถัด พรหมมานพ, พ.ล.ล. หงทองเจริญ, สอน เวชชาติสถาน,

ประเสริฐ สดขรรค์ทนต์ ผู้รับรอง

นายสาคร กลิ่นผลา (พังกา) : ตามหลักการที่ข้าพเจ้าได้เสนอร่างพระราชบัญญัติคนกึ่งคนเพื่อสงวนอาชีพบางอย่างไว้สำหรับคนไทย เหตุผล ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดอาชีพและวิชาชีพไว้สำหรับคนไทยนั้น เห็นว่ารัฐบาลสงวนอาชีพไว้เฉพาะคนไทยซึ่งเป็นเจ้าของประเทศขณะนั้นน้อยนัก รัฐบาลควรกำหนดอาชีพไว้เฉพาะคนไทยให้มากกว่านี้ เพราะเท่าที่สังเกตเห็นว่าสถานที่คนไทยเราไม่มีการอาชีพที่สำคัญ ๆ เปรียบเท่าคนอื่น โดยมากอาชีพสำคัญตกอยู่ในมือคนต่างด้าวทงนน ถ้าปล่อยให้ผ่านไป ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นการขายแก่คนไทยและชาติอย่างใหญ่หลวง ด้วยเหตุนี้จึงเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เข้าสภาเพื่อจะได้รับการพิจารณาต่อไป และขอประทานทราบเรียนเพิ่มเติมอีกว่าตามที่ข้าพเจ้าและเพื่อนสมาชิกผู้แทนอีก ๓๐ คนได้นำร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตกลงในแง่ความคิดเห็นร่วมกันว่า เนื่องจากได้เห็นการครองชีพและความเป็นอยู่ของพี่น้องชาวไทยในหลังสงครามมาแล้วยังไม่เป็นที่ใฝ่ใจว่าจจะมีรากฐานอันมั่นคงเหมาะสมกับเหตุการณ์ในปัจจุบัน และในอนาคต คือ

๑. เพราะวิถีการเมืองไม่แน่นอน เศรษฐกิจของชาติตกอยู่ในกำมือคนต่างด้าวแทบทั้งสิ้น

๒. คนต่างด้าวในประเทศไทยมีอยู่จำนวนมากในการปกครองระบอบประชาธิปไตยหากสมัยใดประชาชนแตกได้บุคคลผู้มีความสามารถและมีความรักชาติเป็นส่วนตัวจิตใจแล้ว ก็นับว่าเป็นโชคตาของชาติจะได้รับการทุนบำรุงรักษาสิทธิและประโยชน์ให้เป็นอยู่เพื่อชาติเพื่อไทย ประชาชนได้รับความส่งเสริมมีรากฐานในการทำมาหากิน ชาติก็มั่นคงจะเจริญก้าวหน้า ขณะนี้เรื่องเศรษฐกิจอันเป็นหัวใจและกำลังตั้งต้นสำคัญของชาติ เศรษฐกิจคือสมุทรวินัยที่จะอำนวยความสุขความสมบูรณ์ให้แก่ชาติและประชาชน ชาติที่เจริญเราจึงคุ้มครองเศรษฐกิจของเขาโดยอยู่ในมือของเขา แต่ประเทศเราเป็น

ทยอมรบกันทั่วไปแล้ววา เศรษฐกิจเป็นหัวใจของชาติเป็นเงินเลือดของประชาชน
 นั้น คนต่างดาวได้คุมไว้จนสิ้นเชิงแล้ว ฉะนั้นคนไทยทุกคนต้องตกอยู่ใน
 สภาพให้ชนต่างชาติ มั่นจับเลือดจับเหยื่อเป็นอาหาร และ บำรุงบักเรอ ความดี
 ของเขา นับวันแคคนไทยเราจะซบมอมหมักดำดังแล้วเขาตงเขาบ้า คือไปไม่
 มทอยุดของอียิปต์ แล้วต้องพึ่งผอนอยทุกฉนน เพราะเหตุว่าเงินเลือดของเรา
 ถูกคนต่างดาวเขาขูดครองอยู่ทุกหัวระแหง เป็นการขูดทั้งและประโยชน์
 จากมือจากใจของพี่น้องชาวไทย จนกิจการแม่แต่ส่วนน้อยจนถึงส่วนใหญ่ตก
 อยู่ในอำนาจของคนต่างดาวเกือบทั้งสิ้นแล้ว เพราะเหตุว่าคนไทยขาดการ
 ปลูกการระชาการอดหนนการตั้งเตริมซึ่งกันและกันจนเป็นเรื่องสำคัญ หาก
 พี่น้องคนไทยผู้ร่วมชาติพร้อมกันด้านกมองเห็นความสำคัญของการอดหนนการ
 ตั้งเตริมคน ต่างดาวให้ เป็นแม่เกมเกยดาเขา ประโยชน์ซึ่งควร จะเป็นของคนไทย
 ทั้งชาติหรือเห็นว่า ทงดีทช ปล่อยให้ประโยชน์ ให้ตกอยู่ในมือของคน ต่างดาวใน
 ลักษณะอดหนนและอำนาจความมั่งคั่งสมบูรณ์แล้วให้แกผู้อื่น ก็เท่ากับ
 ส่วนของคนไทยที่มดีทชเป็นเจ้าของอู่ข้าวอู่นา และเป็นประโยชน์ของชาติใน
 ส่วนแผ่นดินไทยทุกกระเบียดนิ้ว แท้ที่คนไทยจะได้รับผลประโยชน์ในฐานะ
 ที่เป็นเจ้าของอย่างแท้จริงกลับปล่อยให้สูญญ ไปขอได้กรรมาจำนงความมันเขิน
 ภัยแก่ประเทศชาติและราษฎรตามที่เราได้เห็นกันอยู่ทุกฉนน หากเราปล่อยให้
 ให้สภาพที่ดังเช่น จะเศร้า สลดใจอยู่เช่นนี้ต่อไป โดยที่ คนไทยไม่ช่วยกันด้วย
 แล้ว พวกเราเห็นว่าสถานการณ์ครองชีพของคนไทยทั้งชาตินับวันก็จะเสื่อม
 โทรมอย่างมากมายและอนาคตใจและนำอดอกวจะลำบากยากยิ่งตลอดไปชั่วอมต
 ทานเหตุนในฐานที่พวกเราเป็นคนไทย เลือดไทยโดยกำเนิดมีความห่วงใย
 ประเทศชาติตลอดจนอนุชนรุ่นหลัง ๆ ที่จะเกิดขึ้นใหม่อกมากมาย เราต้อง
 สละคืนในใจว่า ในอนาคตบุตรหลานเหตุนของเราจะไม่มทอยู ไม่มททำกัน
 เพราะถูกแทรกแซงด้วยคนต่างดาวทุกแห่งเต็มไปหมด เพื่อคนไทยรุ่นหลังไม่
 มอาชพทจะเป็นตาเป็นต้น ไม่มททำกัน ให้ล้มกับเป็นเจ้าของประเทศแล้ว

คนไทยหรือพวกเราในบัดนี้มันก็จะถูกประณามว่าพวกเราในเวลานี้ไม่รักชาติ ไม่รักประเทศของเรา ไม่รักคนไทยด้วยกัน ปล่อยให้ผู้อื่นรุกรานพวกมัน เข้ามาของซึ่งสิทธิและประโยชน์เสียสิ้นเชิง เพราะความอดทนอดกลั้นอดทน ข้าพเจ้าจึงขอเดชะพระราชบัญญัติส่งมอบอำนาจปกครองดินแดนและประโยชน์ของชาติไทยจะบังเกิดขึ้นมา เพื่อรักษาสิทธิและประโยชน์ของ เจ้าของด้วย และขอความร่วมมือกันและเห็นใจจากรัฐบาลและท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติทั้งหลายที่เป็นคนไทย ที่เป็นเจ้าของประเทศร่วมกัน ขอให้ว่าถึงว่า อันตรายที่จะทำให้ชาติตมจนนั้น กำลังคบคิดกันเข้ามาใกล้เข้ามา ทุกขณะแล้ว จึงพร้อมใจกันทั้ง ๑๗ ท่านคนใช้จิตใจเป็นอาวตออยู่ ในอนาคตของชาติด้วยการ ช่วยกันรักษาสิทธิและประโยชน์ของไทยไว้ ด้วยการเร่งให้คนไทยลงมือ ประกอบการก่อสร้างกิจกรรมและกิจการให้มั่นคงเป็นต้นสามารถช่วยด้วยของ และประเทศอันเป็นทรกยงของคนไทยเรา ท่านสมาชิกผู้เกียรติและรัฐบาล ตามที่ข้าพเจ้าได้ แถลงมานั้น หวังว่า ท่านคงจะทราบซึ่งถึงความมุ่งหมายเจตนา ดีของพวกข้าพเจ้า จึงขอฝากความหวังไว้ว่า ท่านสมาชิกรัฐบาลและพี่น้อง ชาวไทยคงจะ มีจิตใจเห็นแก่ประเทศชาติช่วยพิจารณา ในทางที่จะรีบหัดการ ตามร่าง พระราชบัญญัตินี้ให้ออก เป็นกฎหมายไว้ คือไปเพื่อพี่น้องชาวไทยเรา ทั้ง ๑๗ ท่านคนที่กำลังรอคอยอยู่เวลานี้

นายชัยวัฒน์ อินทรพันธ์ (ลำพูน): ข้าพเจ้าได้ฟังคำเงินขอของท่าน ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เข้ามาแล้ว สำหรับหัดการนั้นข้าพเจ้าเห็นด้วย แต่ยังไม่ถึงเวลา ปัญหาว่าถึงเวลาหรือยังที่เราควรจะ ส่งมอบอำนาจคนไทย หัดการนี้เห็นด้วยแต่ยังไม่ควรใช้ในขณะนี้ ควรใช้เดลาอื่นในข้างหน้า ขอให้ที่ประชุมพิจารณาจากอนที่เราจะส่งมอบอะไรไฉน เราได้มาของคดีของเราแล้วหรือ คู่ฐานะของคนไทยแล้วหรือคนไทยเรานานพร้อมหรือ ยังที่จะรีบชำระให้ท่านนั้นมาทำใน เมื่อส่งมอบ อำนาจของคนคงค้าง ไม่ให้กระทำ

ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างง่าย ๆ ว่าถ้าหากมีการส่งมอบอำนาจแผ่นดิน
หรือชายฉกรรจ์ ถ้าหากว่าส่งมอบอำนาจในกรณีแรกแล้ว ประชาชนที่ไทยจะ
ได้รับความเดือดร้อน ถัดจากพระนครเองได้รับความเดือดร้อน เทาที่
ขณะนั้นถ้าหากว่าชาวพม่าเห็นคนไทยก็ทำตามทำได้เพราะตัวเราเองเป็นเจ้าของ
ประเทศ เป็นเจ้าของที่ แต่ไม่มีใครที่จะทำ เมื่อส่งมอบแล้วผู้รับใช้
เหล่านั้นจะได้รับความเดือดร้อน บัญญัติว่าอยู่อย่างใดหรืออย่างไรที่เราจะควบคุม
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอความว่าถ้าหากยังไม่สมควรที่จะรับเหตุการณ์ ร่าง พระ
ราชบัญญัติฉบับนี้ในขณะนี้

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (บุรีรัมย์) : ร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ก่อนที่กระผมจะพูดต่อไป ขอขียนย่อว่าควรที่จะรับเหตุการณ์อย่างนี้ ใน
สมัยนั้นเราควรที่จะเอาชาตินิยมมาใช้ในประเทศเราได้แล้ว ในเมื่อทุก ๆ อย่าง
อยู่ในมือของชนต่างต่างไปหมด เศรษฐกิจทุก ๆ อย่างเขากลับเข้าไปจนถึง
คอหอย บัดนี้ของแบบคนออกมา ให้ออกมาบ้าง ไม่ออกทั้งหมดก็มี
จำนวนก็ลดเข้ามา ก็เป็นที่รับรองกันอยู่ทุก ๆ ไปแต่ถ้าเราได้เสียเอกราชทาง
เศรษฐกิจให้แก่คนต่างต่างทางหนึ่งและท่านสมาชิก และท่าน รัฐบาล ที่เคารพ
คงจะทราบที่ความเศรษฐกิจของเราอยู่ในมือของคนต่างต่างคนไหนเพียงไร และ
ที่พูดเมื่อก่อนว่าเหตุการณ์นี้ แต่ยังไม่ถึงเวลาอันสมควร สำหรับข้าพเจ้าเอง
เห็นว่าการถึงเวลาอันสมควรแล้วที่เราจะนำเหตุการณ์มาใช้ เพราะเหตุว่าข้อ
เท็จจริงปรากฏอยู่ทุก ๆ ไปว่า ชาวต่างต่างต่าง & ด้านเศษในจำนวนพลเมือง
๗ ล้านเศษ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วข้อเท็จจริงก็ปรากฏว่า เขาขอแรงงานอาชีพ
ของเราไปแทบทุกหัวระแหงอย่างสม่ำเสมอจึงหวังดีที่ควรที่จะคิดของบรรดาพร
าเคยอภิปรายว่า ในเขตเทศมณฑลต่างต่างต่างต่างไปหมดพยายามย้าย
ไปอยู่ในบ้านในเขาเขาก็พยายามติดตามไปถึงที่เขาไม่อาจจะประกอบอาชีพ
ซึ่งเราจะทำได้ ขอพระราชบัญญัติฉบับนี้ซึ่งเราอาจจะส่งมอบเช่นการ ทำเล

พระพุทธรูป การขายพระพุทธรูป การตัดฟัน การเผาถ่านเต้าน้ำไม้จะ
 ต้องให้ชาวต่างศาสดาด้วย เราเป็นคนไทยสามารถทำได้ดี แต่ก็มีบางอย่าง
 ที่เหมือนสมัยรัชกาลที่สี่และของใจเช่นการตัดฟัน ซึ่งเรายังไม่พร้อม การ
 ตัดฟันคนไทยท่านนี้ มีดโกนก็ไม่มีคมอย่างนี้เป็นต้น แต่พระราชบัญญัติฉบับ
 นี้เราถือว่าเรารับกันซึ่งพี่น้องของมอญส่งมาชักก็ยอมทราบว่า สิ่งใดที่ใดที่ไม่สม
 ควรเราก็แปรญัตติตัดข้อออกได้ สิ่งไหนที่ควรหรือไม่ควรตั้งไหนควรก็เพิ่มไม่ได้
 เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นอย่างไรที่เราจะถือว่าไม่ เป็นการสมควรเห็น ว่าในจำนวน
 ๒๘ อย่างนี้ใช้ไม่ได้เราเห็นอะไรไม่ถูกต้องได้ ขอให้ท่านผู้ค้านเข้าใจเสียอย่าง
 นี้ เพราะฉะนั้นผมขอตั้งขอของมอญส่งมาชักแห่งสถานจงรับหลักการ ส่วนการ
 แปรญัตตินั้นเราไปพิจารณากันได้ภายหลัง

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (พระนคร) : พระราชบัญญัตินี้เท่าที่
 ปรากฏอยู่ในมือของข้าพเจ้าบางที่จะชัดของสักหน่อย นาดด้วยความรู้สึก
 เกี่ยวกับความเป็นหวงชาติบ้านเมืองไทยแล้วข้าพเจ้า เห็นด้วยกับท่าน สมาชิก
 ที่เห็นชอบทุกอย่างทุกประการในเวลานี้ เพราะว่าการขายของของคนไทยนั้น
 ย่อมขายเต็มที่และในทางผู้แทน ท่านก็เป็นผู้แทนปวงชนชาวไทยรู้สึกเป็นหวงค
 ษนาคดีไม่แฉ่มใจนักซึ่งเป็นเรื่องที่ควรคิดอย่างนี้ แต่ปัญหาเฉพาะหน้าจะทำอย่างไร
 จะถูกหรือไม่ ข้าพเจ้ายังสงสัย ถ้าท่านอภิปรายให้แจ่มแจ้ง เท่าที่ตีพิมพ์มาแล้ว
 ก็ยังไม่แจ่มแจ้งขอเสนอในทางไม่รับเสียก่อน ถ้าท่านอธิบายได้แจ่มแจ้งแล้ว
 ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะสนับสนุนรับหลักการ แต่เดี๋ยวนี้ยังไม่แจ่มแจ้งนัก ก่อนอื่น
 ข้าพเจ้าจะถามในระเบียบเสียก่อน คือได้มพระราชบัญญัติช่วยอาชีพและวิชา
 ชีพของคนไทย ๒๔๘๔ ของเราได้บัญญัติได้ในมาตรา ๓ ว่ารัฐบาลมีอำนาจที่
 จะออกกฎหมายขายอาชีพหวงห้ามให้คนไทยได้ทำอย่าง ตามที่เห็นสมควร
 บทบัญญัติในมาตรา ๓ แล้วกฎหมายว่าพระราชบัญญัติกฎหมายหวงห้ามอาชีพสำหรับ
 คนไทย คือขอหนังสือปรากฏอยู่ตามท้องถนน และสภาพแห่งของถนการเคหะบุรุษกิจ

ได้บังคับขู่ไต่ถาม บางแห่งคนไทยก็ทำนาทำอย่างอื่นไม่เป็น ถ้าไปห้ามเดี๋ยว
 เดียวอย่างพระราชบัญญัตินั้นออกมาคนไทยก็แยไคนศอกกตบพวกเราจน พระ
 ราชบัญญัติมี ๒๔๗๔ จึงให้อำนาจรัฐบาลพิจารณาว่าในท้องถิ่นไหนสมควร
 แล้วก็ให้คนไทยทำได้ ถ้าท้องถิ่นใดไปห้ามเดี๋ยวคนไทยก็ตายก็ไม่ห้าม นิตของค
 ตามภาวะท้องถิ่นด้วย ทน ในร่างพระราชบัญญัติที่ทานเสนอนอกจากจะเบ
 พระราชบัญญัติขึ้นพระราชบัญญัติในการออกกฎหมายแล้ว ยังขาดหลัก
 สำคัญที่วางไว้ในปี ๒๔๗๔ อีกด้วย ข้าพเจ้าจึงออกใบรับนึ่งจะเป็นการ
 สำบากแก่คนไทยด้วยเพราะว่าคนไทยทำไม่เป็น นแบบนึ่งหากกฎหมายที่ข้าพเจ้า
 ร้องใจและยังรับไม่ลง เพราะมีกฎหมายเดิมกฎหมายอื่นเข้าก็ไม่เข้าใจ
 แล้วกฎหมายให้อำนาจกว้างขวาง ให้รัฐบาลออกพระราชกฤษฎีกาที่จะออก
 อย่างไม่รู้ก็ได้ไม่ต้องออกกฎหมายคตมอคิดตนเขา ถ้าออกไม่คตมเป็นเรื่องของ
 สมาชิกที่จะตั้งกระทู้ถามหรือเบ็ดตกปรายอย่างนั้นจึงจะถูก เรื่องที่จะออกกฎ
 หมายขกกฎหมายนั้นอย่างไรอยู่ ไม่ได้การละคนไทยไม่มาขอขพแน และนักเบ
 แบบผิด ความเห็นส่วนตัวของข้าพเจ้ามีอย่างนั้น อีกอย่างหนึ่งในขณะ
 ความดังบที่จะออกกฎหมายอย่างไร จะมีความรู้สึกอย่างไร ความรักชาติ
 บ้านเมืองนั้นกมเหมือนกนทงนนั้น แต่อาจจะรักแต่ไหน ถ้าศอกกตบด้วยจะมีผล
 ร้ายหรือไม่ การอาชีพต่างประเทศที่เขามชกต่างประเทศนั้นขยนั้นเขาไม่อดก
 แต่ของเรามาตงตานั้น ถ้าเกิดตามคตมร้ายเลยความดังบในบ้านเมืองนั้นจะทำ
 อย่างไร ขอนทนคิดหรือเปล่า แล้วควรจะทำอย่างไร ถ้าตั้งเรามาพอใหม่
 การที่จะบบคนคน คนมชวดคตมของคตม ถ้าปล่อยให้คตมขยไปได้ นเรา
 พรอมที่จะคตมคตมและรักษาความดังบได้ใหม่ในเมื่อการบบบงคตมอาชีพของคน
 ต่างต่างได้เกิดชน ข้าพเจ้าก็ขยไม่ทราบ จึงขยอาจจะทราบ ข้าพเจ้าเป็น
 ห่วงเหมือนกนในเรืออาชีพขางหน้า เพราะถ้าทำไปแล้วเดี๋ยวขางหน้าจะ
 ไม่มีอะไรอยู่เลย

แต่ไม่จำเป็นจะต้องออกกฎหมายหรือกฎหมายนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าการกฎหมาย
 นั้นมิได้ให้ข้าพเจ้ารัฐบาลออกพระราชกฤษฎีกาเป็นตราดๆ รัฐบาลที่เข้ามา
 บริหารราชการแผ่นดิน บางทีก็เป็นคณะรัฐบาลชาตินิยม บางทีก็เป็นเจ้านิยม
 ข้าพเจ้ามีความเดียดใจนัก ตั้งแต่รัฐบาลบางรัฐบาลได้เปลี่ยนแปลงการ
 ราชูปของคนไทยซึ่งได้ทรงแทน อะไรที่ทรงทดแทนได้ก็ทรงทดแทนได้ แต่
 รัฐบาลในสมัยนั้นไม่ได้ทรงเพราะเหตุใด เพราะเหตุนี้เราต้องรู้เหตุผลที่
 ให้เหมาะสมควรแก่กาลสมัย ข้าพเจ้าไม่โทษ ทนความผิดใจกันข้าพเจ้ากับคุณ
 ดำรง และคุณเนิน ๑ จึงได้พยายามร่วมมือกันร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มาเสนอ
 สู่สภา หวังว่าท่านสมาชิกทั้งหลายคงจะมีความพร้อมเพรียงกัน ไม่ต้องคิด
 หนักคิดดังให้มากนัก ตั้งจนอาชีพ ๓๔-๓๕ อย่างซึ่งเป็นของคนไทยเราจะ
 ทำไม่ได้หรือ การอันหนึ่งทำได้ ข้าพเจ้าขอกราบเรียนท่านสมาชิกเพียงเท่านี้

นายวินัย ศรีสุวรรณ (ร้อยเอ็ด) : ผมเห็นว่า ควร จะมี ตั้ง ได้
 เป็นมรดกของคนไทย แต่รู้สึกว่าในขณะที่ประเทศเราเป็นประเทศเด็กจะทำ
 อะไรไปก็คิดให้รอบคอบถาวร กระทำ อย่างนั้นจะกระทบกระเทือนนโยบายต่าง
 ประเทศเพียงไรหรือไม่เรื่องนี้อาจจะขอฟังทางรัฐบาลแสดงวาทะกระทบกระ-
 เทือนหรือไม่ เพียงใด แต่โดยเฉพาะหลักที่เรากระทำอะไรไปในขณะนี้ใน
 ขณะที่เราเป็นประเทศเด็กการตอบแทนหรือความรู้สึกอันไม่พอใจย่อม เกิดขึ้น
 เมื่อเรารู้ เราจะได้เห็นแต่ในพระนครไฟไหม้ถึง ๒ วัน นั้นเพราะอะไร ถ้าเรา
 ออกกฎหมายชนิดนี้ไป ชาวต่างประเทศที่ไม่พอใจเขายังมีวิธีการที่จะทำอะไร
 ต่อไปอีก เราไม่สมควรที่จะมองกันคนไทยเราให้เรียบร้อยเพียงใดหรือไม่
 ขอนขอรัฐบาลได้โปรดแถลง

นายเนิน เกษสุวรรณ (กระบี่) : กระผมรู้สึกเป็นเกียรติยศอย่าง
 สูงในการที่ท่านอาจารย์ชั้นนี้ ได้ทางแนวทางให้ เพราะฉะนั้นการที่กระผม
 ขนมา ณ ที่นี้ขอเข้าใจว่าดูศิษย์มาก็คำนอาจารย์อะไรไม่ แต่จะต้อง

กราบเรียนถึงเหตุผลที่ท่านอาจารย์ยังไม่ทราบให้ทราบในทันที คือในการ
 ทพอก ข้าพเจ้าได้ เสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้ จนมากได้พิจารณา โดย ต้องแก้
 แล้ว ไม่ได้ทำไปโดยอารมณ์เร่งร้อนหรืออย่างหนึ่งอย่างใด ห่วงใยในบุตร
 หลานของคนไทยในอนาคตเป็นอย่างมาก และจะทำได้ด้วยความสุจริต ขอบประ
 ทานโทษ เรียนในทันทีว่า การที่พอกผมได้เสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้
 เข้ามานั้นทางรัฐบาลไม่ได้แนะนำหรือชักจูง ปลดบั้นอะไรกับพวกข้าพเจ้าเลย
 พอกข้าพเจ้าทำด้วย ความบริสุทธิ์ใจในฐานะที่เป็นคนไทย และเลือดไทย ๑๐๐
 เปอร์เซ็นต์ เพราะไม่ใช่ว่า พอกข้าพเจ้าและพวกข้าพเจ้าเองจะมีอายุยืนยงคง
 อยู่ตลอดไปถึง ๓๐๐ ปี ๒๐๐ ปีเมื่อไร มันเป็นไปได้ อย่างข้าพเจ้าก็ ๓๐-๔๐
 ปี ก็จะต้องตายลงไปแล้ว แต่เด็กของคนไทยทุกท่านซึ่งกำลังจะเกิดมากม
 ซึ่งเราควรจะหวังให้เป็นโยธาให้อย่างมากที่สุด นั้นแหละเป็นเหตุผลอันสำคัญ
 ที่สุด เพราะฉะนั้นขอไปนกรรมชอกกราบเรียนท่านสมาชิกที่ขอความแน่ใจ
 และซักถามโดยกรรมจะไม้อ้อว่าท่านสมาชิกเหล่านั้นคิดคำนึง กรรมเชื่อว่า
 ท่านสมาชิกทพอกชื่อนี้ บางคนอาจจะเข้าใจว่าท่านคิดคำนึง ความ
 จริ่งจ้านไม่ได้คิดคำนึงเลย ท่านรักชาติ รักคนไทย ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์จนกรรม
 เห็น และรู้สึกในจิตใจว่าท่านเป็นอย่างนี้ แต่เมื่อมาในโอกาสอย่างนี้พวกก
 ให้เข้าใจเสียก่อนว่า เหตุผลมีประการใด เพราะฉะนั้นในโอกาสนี้ผมขอกราบ
 เรียนเพื่อทราบ แต่ก่อนอื่นใครจะขอประทานโทษที่จะขอกราบเรียนท่านสมาชิก
 ท่านแรกทีชื่อนาน ท่านพูดว่าเคยจนเราพร้อมแล้วหรือ และพร้อมแล้วหรือ
 ยิ่งและยังไม่ถึงเวลา อันนี้ไม่ของพวกกันใหม่มากมาย แม้แต่ท่านเองก็
 ต้องยอมรับด้วยจิตใจ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ว่า ถึงเวลาแล้ว ส้มควมแล้ว เพราะ
 ท่านเองเป็นผู้แทนราษฎรถ่ายดาท่านต้องยาว ความจริ่งจ้านของเด็ยอฉลาด
 ระวังความจำเป็นไปของประชาชนและความต้องการของประชาชน ถ้าท่านไม่
 ไม่สามารถประชาชนก็ไม่เลือกท่านเข้ามา ท่านก็เห็นอยู่แล้วว่าการราชพอตา

๕๗
 นแบบอย่างไร ทำไม่คนจึงไม่มาชพจะทำ ในบางสิ่งบางอย่างถูกคนต่าง
 ค่าวพยายามทุกวิถีทางในทางที่จะตัดทอนไป ยกตัวอย่างให้เห็นได้ง่ายพระ
 นครทเป็นเมืองหลวงของไทยเรา ชาวพม่าคือคนไทยทำได้น้อยที่สุด น
 อยาว่าแต่บ้านนอกเลยในเมืองหลวงก็เห็นอยู่แต่จ ถ้าเราไม่แก้ไขในบดิน
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

คนไทยคิดผมแต่คนไทยทำกรรไกรบดเขย่นไม่ได้ของช้อจากเขา จากใครกชช
 จากคนต่างชาติ ทนเมือช้อจากคนต่างชาติ คนต่างชาติก็แฮนตได้ แทนที่จะ
 ขายราคา ๓๐ บาทก็ขายเป็นราคา ๑๐๐ บาทก็ได้ คนไทยเราก็อยู่แต่ดูจาก
 จนแค่นั้น อย่างถ้าอะไรมาเลย พดตรงไปตรงมาหน้ากระทรวงคมนาคมเดย
 คนไทยนอนกตางคินกนถางหญ่าแล้ว ทานขจรไปมองก็เห็นเบมอย่างนเรา
 ไม่มทน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราได้ตั้งจนเขาได้เสียเช่นแต่ของกนการ
 ผลกคินดอยประการต่าง ๆ เพื่อบ้องกนเขารวดบรมกกรรไกรไฉเขาก็ไม่ตำมารถ
 คัดผมแต่ดูความจริงคนไทยเราก็น่าถกถึงประวัติค่างตวรแต่ผมมอของคนไทยเรา
 เก่งมาก ขอใหนักดูว่าคนไทยเราแต่ก่อนคนไทยเราทำอะไรเป็นทุก ๆ อย่าง
 แต่ทเรามอเห็น เดยจนวเราไม่ทำหรือว่าเราทำไม่เป็นเรา ดูอิทธิพล ไม่ใค
 เหมือนอย่างเราตั้งร้านค้า เรามเงินอยู่ตงทน ๕๐๐ ตีก ๕๐๐ ไฉเป็นทุนหมุน
 เวียน แต่พอไปช้อหือหอมหือกระเทียมหรือเสื้อผ่าอะไรต่าง ๆ จากคนต่าง
 ตางเขาก็ไม่ขายหรือขายกรราคาตั้ง แต่จะมาขายให้ชาติทุนเทาทะยมกับพวก
 เขาไม่ได้ คนไทยเราก็น่ามารถทำไดทุกอย่าง ไม่ใช่ทำไม่ได้ การคิดป
 ะไรต่าง ๆ คนไทยเราก็น่าดี แต่เดยจนคนต่างชาติแทรกแซงเข้ามา
 แล้วเห็นใหม่กนถาง ๆ ถดถอย ตาง ๆ เดยจนไม่ใช่ถดถอยของไทยเสีย
 แล้ว มันเป็นถดถอยอะไรไปก็ไม่รู้

ทนตอจากนั้นจะไม่เป็นการคตชำระของชนตางตางเดยหรือ อย่างที่
 ทานเสนยตั้งตย ไมตติ ยังมีอกเยชะแยะ ตั้งจนมี ๒๐ ถ่าอย่างถ่าหากว่า
 จะจวรน้อยมาจริง ๆ ๓๐ หน้ากระตางกเขียนไม่หมดเรองชำระ ยังเยชะแยะ
 เหลือเกิน โดยเฉพาะอย่างงนชตั้งจนเพียงเด็ก ๆ น้อย ๆ เทานนเอง และ
 เพื่จะคงไว้ซึ่งคตปแระวัฒนธรรมของชาติที่เราได้ทำมาแล้ว นยงมี ไม่ถถึง
 กับแยงกนหรือถ เมือเราตั้งจนชำระพถถานไว้ ๒๐ ถ่าอย่าง ไม่ถถึงกับชน
 ตางตางจะมาทะเลาะเบาะแว้งคไฟอยชกตอยกับคนไทย เช่นค้ำขายเขา
 คิตตถกคตวางแกกเดยถเดยถได้เบงเงินนยพนแล้ว ทำไม่จะมาคตผมถอก-

แก่ก็ ๆ เขาไม่เห็นกับเงินเล็กน้อยเขาเห็นหน่วยแสนหน่วยหมื่นมากกกจ แต่
ทันทานเป็นห้องเรือนภา การที่จะออกพระราชบัญญัติตั้งฉนวนอภัพพณศกตรา
นงถึงวาเมืองเราประเทศเราประชาชนต่างชาตินานหรือน้อย มีข้อใจเราควร
จะออกพระราชบัญญัติในประเทศนี้เมืองทมิ ชนต่างคางน้อย จะไม่คิดแต่ทศ
หรือทศเกิดแต่ทศขึ้นมาแล้ว เราภาตงพร้อมแล้วหรือที่จะสู้กับเขา อัน
ผลมของกราบเรียนความนั้นจะเป็นปัญหาอะไร มันจะแก้ทศได้โดยวิธีอย่างไร
อย่างอื่นมอຍแล้ว มันจะเกิดไม่ได้ แต่ทศมาพูดถึงกาดงวาถ้าเกิดเรื่องขึ้นมา
เราเตรียมบองกันพอแล้วหรือ ถ้าชนนกรรรมของฝากไว้กับท่านนายกและรัฐ
มนตรีว่าในฐานะที่เราเป็นประเทศ เอกกราชอันดมบรรณเช่นนี้ ถ้าหากจพอกเรา
ไม่พร้อมที่จะกำจัดข้อขัดข้องเล็ก ๆ น้อย ๆ ยี่ข้างนี้ได้จะกย

ประธานสภาผู้แทน : ขอให้อวดบริดล็กทน้อย

นายเน็น เกษสุวรรณ (กระบ) : คอสนนไม่เบเนปัญหาในชอนน

ทนในแง่ต่างประเทศบอกวาการที่จะเสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้ ท่านได้
คานงแล้วหรือ เกยดด้วยแง่ต่างประเทศจะติดกับสัญญาใหม่ โดยเฉพาะชียง
ยง ท่านอาจารย์ท่านเบนทศ ท่านวิตในเรองนี้ แต่ทศเขาเจมพตนเขาพเจ้า
ได้ปรกษาหาหรือกับท่านผู้ใหญ่จะได้พยายามสอบถามแล้ว เจ้าหน้าททาง
กระทรวงต่างประเทศว่าเราทำได้ เราเป็นประเทศเอกกราช ทุกประเทศทำได้
แล้ว แต่เขาจะทำหรือไม่เท่านั้นเอง นไม่ชัด นอกจากนยังมีชอนนอีก แต่ความ
มีช่าๆกันกับทศมาชกขงชองใจ เพราะฉะนั้นทกรรรมกรรรมเรียนมาน ขอ
คความวิงวอนและเห็นใจต่อท่านสมาชิกในรัฐสภาด้วย ขอให้เห็นใจเกิด แต่
ถ้าท่านส่งดัยอะไรอีกกรรรมก็พร้อมที่จะกรรรมเรียนให้ทราบ

ประธานสภาผู้แทน : ท่านจะเสนอให้ตั้งมติแต่ยังมีผู้ยกมอศคคคานให้
อภิปรายก้หลายท่าน เพราะฉะนั้นขอเลื่อนไปเจตศ ๑๕ นาฬิกา ขอพักประชม

พักประชมเวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เดตา ๑๕.๓๖ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : ได้เวลาดำเนินการประชุมครบองค์ประชุมแล้วข้าพเจ้าขอดำเนินการประชุมต่อไป

ต่อไปเป็นวาระผู้ดำรงพระราชบัญญัติซึ่งกำลังพิจารณาค้างอยู่

นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา): เรื่องพระราชบัญญัติตั้งถอนอาชีพให้คนไทย ในสมัยหนึ่งที่ท่านจอมพล ฯ เป็นนายกรัฐมนตรี เราได้ออกมาแล้ว แต่เกิดเหตุยุ่งเหยิงในบ้านเมืองเกี่ยวกับเรื่องนั้นมาครั้งหนึ่ง จึงเป็นเหตุให้แก้ไขอาชีพ ฯ อย่างอื่นเป็นเหตุหนึ่ง และในพระราชบัญญัติให้อำนาจรัฐบาลได้อย่างกว้างขวางในการที่จะเพิ่มอาชีพอื่นใดคนหนึ่งได้เพื่อประโยชน์แก่คนไทย แต่ในขณะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าตามรัฐธรรมนูญไม่เพิ่มอาชีพอื่นนอกเหนือไปจากที่ พระราชบัญญัติวางไว้ แต่ฉันทนุแห่งจากรัฐบาลมอง เห็นความจำเป็นหรือมองเป็นเหตุชัดของอย่างใดอย่างหนึ่ง เราอยากที่จะทราบได้ในทันที

แต่อย่างไรก็ดี การที่จะเพิ่มหรือไม่เพิ่มนั้นเราทำได้ให้อำนาจรัฐบาลได้อย่างกว้างขวางแล้ว ส่วนพระราชบัญญัติของท่านสมาชิกผู้แทนราษฎรคนหนึ่งอภิปรายแล้วว่าเป็นกฎหมายซ้อนกฎหมาย ในเรื่องนั้นได้มีมติในสภาผู้แทนราษฎรว่าไม่ออกกฎหมายซ้อนกฎหมาย การออกกฎหมายอีกคนหนึ่งเพิ่มมติมอบให้รัฐบาลไปใช้กฎหมายที่มอบแล้วนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ชอบ ไม่ถูกต้องด้วยระเบียบการออกกฎหมาย เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าบทบาทของรัฐบาลต่างหากที่จะต้องแสดงมา รัฐบาลก็ได้นิ่งพงมาเป็นเวลานานแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะฟังความเห็นของรัฐบาล รัฐบาลจะว่าอย่างไร ส่วนรูปของกฎหมายไม่มีทางที่จะไปได้ แต่รัฐบาลควรจะชี้แจงให้สมาชิกที่ข้องใจในเรื่องนี้ให้ทราบว่าจะเป็นอย่างไร จะรีบไปพิจารณาเพื่อประกาศเป็นพระราชกฤษฎีกาเป็นเรื่อง ๆ ไปหรือว่าจะรีบไปพิจารณาใหม่อย่างไร ข้าพเจ้าอยากจะฟังความคิดเห็นของรัฐบาล แต่สำหรับเราจะออกกฎหมายอื่น ๆ อย่างที่ท่านสมาชิกผู้แทนราษฎรเสนอมาโดยอ้างว่าเพื่อชาติบ้างอะไรบางอย่างเหล่านี้ ข้าพเจ้า

ขอเรียนว่าทุกคนทำเพื่อชาติแต่อาจจะเกิดผลแก่ชาติเพียงใดหรือไม่เป็นเรื่องนอก
เหนือออกไป และเป็นเรื่องทีหลัง ไม่ใช่เรื่องทีแรกถ้าเราเห็นว่าเป็นประโยชน์
ในขณะนั้นแล้ว มันจะเกิดประโยชน์แก่ชาติในอนาคตหรือไม่ เราก็อยากจะฟัง
ความคิดความเห็นของรัฐบาลว่าจะเอาอย่างไรกันแน่

นายช้อน อ้อพล (สมุทรสงคราม) : พระราชบัญญัติตั้ง
อาชีพเจ้าเมืองเป็นแห่งที่ใดเช่นบริรักษ์มา ความจริงข้าพเจ้าเองได้มอง
เห็นแล้วว่าสถานการณ์อาชีพของเมืองไทยเดี๋ยวนี้ แต่ทว่าถึงพระราช
บัญญัติฉบับนั้นจะไปซ่อนกันหรือไม่ซ่อนกัน ถ้าจะดูให้ถี่ถ้วนจะซ่อน แต่ถ้า
จะดูให้ไม่ซ่อนแล้วมันก็ไม่ซ่อนแต่ถ้าพระราชบัญญัติฉบับนั้นจะซ่อนกับพระ
ราชบัญญัติของอาชีพและวิชาชีพ พ.ศ. ๒๔๗๔ แล้วรัฐบาลในครั้งนั้นออก
กฎหมายตั้งงานอาชีพมาทำไมกัน ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ซ่อน แต่เอาเพื่อจะให้
การปรองดองกับรัฐบาลนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าน่าจะยอม ทำ ตาม รัฐบาล
ยังไม่ ได้แถลงมาว่า เห็นด้วยกับ หลักการพระราช บัญญัติ ฉบับนั้นด้วยหรือไม่
ความจริงเวลานี้อาชีพของราษฎรนั้นมันทำกันมาช้านานถ้า รัฐบาลบัญญัติ
ฉบับนั้นยังไม่ถึงเวลาข้าพเจ้าเห็นว่าถึงมานานแล้ว แต่รัฐบาลไม่ทำ รัฐบาล
มีหน้าที่ออกพระราชกฤษฎีกาเพื่อกำหนด อาชีพอะไรต่าง ๆ รัฐบาล ย่อมจะทำ
ได้แต่รัฐบาลไม่ได้ทำ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้โทษรัฐบาลอย่างเดียวใจได้ รัฐบาล
เองมีเรื่องยุ่งยากเกี่ยวกับรัฐประหาร เกี่ยวกับคดีอันอะไรเรื่อยไป อันนี้
ข้าพเจ้าไม่อยากจะคิดเทียบรัฐบาล บัดนี้มันชักหงายหงายในจำพวกที่ใดเช่น
บริรักษ์ร่างพระราชบัญญัติขึ้นมา ก็ เพราะมีความเห็นต่างถึงเวลา อันนี้ผม คิด
แล้วที่รัฐบาลจะตั้งของเหลวของเบา แต่ทว่าในข้อจากอาชีพในตัวของพระราชบัญญัติ
ที่ใดแล้วมันมาน ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่ยอม เพราะที่บรรยายไว้มีเพียง ๒๐ กว่า
อย่างเท่านั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยแต่ในเรื่องใหญ่ ๆ ให้มากไปก็
มันแล้วก็เห็นว่าไม่กระทบกระเทือนนโยบาย ที่เรา คิดต่อกับต่างประเทศ แต่ด้วย

ที่เขาทำมาแดงเรากไม่โตคงชนใหม่เช่นนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าชอบที่จะทำได้ อยาง
 ทำนอาจารย์เช่นนี้ว่า ข้าพเจ้าก็เห็นว่ควรจะได้ออบให้รัฐบาลนำไปพิจารณา
 แล้วยอมรับข้อเสนอ ของพวกเราและให้ เราได้ไปโต้เถียงกันได้ ในชั้นกฤษฎีกา
 บ้างว่าจะเอาอันอย่างไรแล้วให้รัฐบาลออกพระราชกฤษฎีกามาโดยด่วน ถ้า
 รัฐบาลไม่ยอมรับหลักการพระราชบัญญัติฉบับนี้เสียใจ ทำไมเราจึงยืนยัน
 พระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อให้ออกมาเป็นกฎหมายได้ ขอนกขชกรวเรียน
 ว่าถ้าภาณุเทนเราไม่มอานาจที่จะออก กฤษฎีกาได้ก็จำเป็นเองที่เห็นความ
 จำเป็นของราษฎรที่เคอชอนอย่ทงไปเคอคนไทยเราอยู่ในฐานะที่ลำบากและยัง
 ยากในทกสิ่งทกอยางททำได้ก็คกไปหมดและเรากได้ประสับมาแลดด้วยอุปสรรค
 รอยพันแปดอยางนแดงข้าพเจ้าเห็นว่ทคุณศำครได้ยื่นพระราชบัญญัติเขามา
 ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยว่ดีแท้ แต่ว่เมอพูดในแง่กฎหมายอยางทคุณศำครวอน
 ข้าพเจ้าก็เห็นว่ถูกเหมอชนกัน แต่ทนี่เมอเราไม่มอานาจออกพระราชกฤษฎีกา
 ได้ก็ออกในรูปนี้ ถ้ารัฐบาลรับรองร่างพระราชบัญญัตินแดงออกพระราช
 กฤษฎีกาเพอ พิจารณาญัตติ ทพวก เรา เสนอ ไปว่เอาอยางไรแดงโต้เถียงกัน
 อยางนข้าพเจ้าเห็นล่สมควร เพราะฉะนั้นขอให้ท่านศำครทงหตายพิจารณา
 ว่ายอมให้รัฐบาลรับไปพิจารณาหรือไม่หรือจะยืนยันให้ออกพระราชบัญญัติ แต่
 ในชั้นนอยากจะฟังความเห็นรัฐบาลว่าจะเอาอยางไรต่อไป

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
 รัฐบาลได้นงฟังเพอจะให้ท่าน ศำครทงหตาย ได้แดง ความคิดเห็น เพอประ
 กอบการวินิจฉัย สำหรับเรื่องนคเป็นทรบกนวาทานผู้เสนอมเจตนาดีชประ
 ชาชนทงหตายรัฐบาลเองก็มีความตั้งใจจะชวยให้ชประชาชนชยัดชชดเวลา
 แต่ปัญหาที่จะแดง นนมเหมอชนกันว่กฎหมายเดิมของรัฐบาลที่ออก เมอปี
 พ.ศ. ๒๔๘๔ นั้นยังไม่โดยเด็ก กฎหมายเดิมมีในมาตรา ๓ และมาตรา ๔ ให้
 รัฐบาลมีอานาจที่จะจากัดอาชีพหรือสงวนอาชีพสำหรับคนไทยได้โดยประการ

ต่าง ๆ มาตรา ๕ ให้อำนาจรัฐบาลออกพระราชกฤษฎีกาประกาศใช้เป็น
 อย่าง ๆ และเป็นแห่ง ๆ ไป เช่นด้วยความประสงค์ว่าในการที่เราจะใช้
 พระราชบัญญัติหรือการจากตราชัพอย่างใดในที่ดินรัฐบาลซึ่งรับผิดชอบ
 โดยประชาชนจะต้องระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง ปัญหาว่าถ้าหากองเราจะมีร่าง
 พระราชบัญญัติฉบับซึ่งส่งมอบอาชีพต่าง ๆ เป็นอันมาก ปัญหาที่จะพิจารณา
 คือไปก็คืองว่ากระทบบัญญัติการครองชีพหรือไม่ เป็นข้อสำคัญ ก่อนที่
 เราจะลงมือจากตราชัพหรือส่งมอบอาชีพอื่นใด ในที่ดินเราจะต้องพิจารณา
 สถานการณ์เหตุผลและท้องที่ ประกอบกับคนของเราสามารถที่จะประกอบ
 อาชีพอย่างใดเพียงพอหรือไม่ และจะทำให้เกิดการค้ำค้ำขัดขบปลาย
 อย่างไรบ้าง นี้จะต้องขอความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญต่างๆ ไม่ใช่ว่าจะออก
 ไปใช้ได้ทุกแห่งทุกประการนักเขาจะไม่ได้ผลดีมีความมุ่งหมายก็ได้ เพราะ
 ฉะนั้นรัฐบาลจะหาข้อบกพร่องอย่างไร เพราะฉะนั้นทางที่ควรนั้น มกฏหมายฉบับ
 เดิมแต่แสดงแต่สมาชิกได้วางใจรัฐบาลท่านก็ชอบที่จะให้คำแนะนำรัฐบาลหรือ
 ให้ตั้งบัญญัติความคิด เห็นว่าอาชีพอย่างไหนและแห่งใดควรจะประกอบใช้
 อย่างรัฐบาลก็ใคร่ที่จะฟัง ความคิดเห็นและปรึกษาหารือและใคร่ที่จะร่วมมือ
 จะเริ่มต้นเมื่อไรและอาศัยกฎหมายเดิมนั้น ถ้าออกไปแล้วปรากฏว่าไม่
 เหมาะสมหรือเสียหายแก่ประชาชนในเรื่องการครองชีพหรือของแพ่ง ก็
 ชอบที่จะถอนพระราชกฤษฎีกานั้นได้โดยมาตรา ๕ ถ้าแม้ว่าเราจะมีหลักการ
 กฎหมายไป ถ้าปรากฏว่าภายหลังไม่ได้ผลดีมีความมุ่งหมายถ้าจะเลิก
 ก็ต้องเลิกโดยกฎหมายซึ่งมีการประชุมสภา เพราะฉะนั้นถ้าหากอยุ่ จึง
 ขอฝากให้ท่านสมาชิกพิจารณา ผมคิดว่าถ้าท่านสมาชิกได้มีข้อเรื่องนี้ไปให้
 รัฐบาลไปพิจารณา เพื่อที่จะวินิจฉัยถึงเจตนารมณ์ของสมาชิกและความมุ่ง
 หมายอันสำคัญเพื่อช่วยประชาชนก็อาจจะเป็นประโยชน์ ในการที่รัฐบาล
 จะพิจารณาที่จะได้เชิญท่านที่สนใจไปประชุมพิจารณากฎหมาย พ.ศ. ๒๔๘๔

นั้น ตามมาตรา ๓ มาตรา ๔ ต่อไป ตามโอกาสอันสมควร อย่างหนึ่งจะเป็น
ทางประนีประนอมต่อกันที่รัฐบาลยินยอมที่จะรับ

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุครธานี) : ข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่ง
ที่เซ็นชื่อรับรองในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่เซ็นมานานได้ครึ่งศตวรรษ
เหมือนกัน สำหรับพระราชบัญญัติช่วยอาชีพของคนไทย พ.ศ. ๒๔๘๔ ไม่ใช่
ผู้มีส่วนทำให้ขึ้นมา แต่ทั้ง ๆ ที่ดูแลก็ตาม และเมื่อคุณได้ถามคดีในแง่หนึ่ง
ถ้าจะคิดว่ามันขึ้น มันก็ขึ้นอยู่ แต่ถ้าดูให้ถี่ถ้วนมันอาจจะไม่ขึ้น คือ
เรื่องมันมีอย่างนี้ ท่านผู้เป็นประธาน กฎหมายฉบับนี้ให้ขานาจรัฐบาลที่จะ
ออกพระราชกฤษฎีกา คือส่งมอบอาชีพบางชนิดไว้ให้แก่คนไทยเรา เราเผด็จ
มาเพื่อขอยก เพื่อให้รัฐบาลนั้นเมื่อไรจะพล เมื่อคุณมานั่งถามจนกระทั่งบัดนี้
ยังไม่มองออกว่ารัฐบาลจะหาทางควบคุมในขณะนั้นเราเป็นท รมกันอยู่ทั่วไปแล้ว
อาชีพทั้งหลายเกิดขึ้นในเมืองไทยนี้ ๘๘ เปอร์เซ็นต์เคยมีคนตกอยู่ในมือของคนต่าง
ต่าง เพราะฉะนั้นเราขอขยไม่ไหว คนไทยแย้อยู่แล้ว ถ้าขยับขยต่อไป
อีกก็ขยแย เพราะฉะนั้นเมื่อมีการบรรดขยเช่นเราจึงได้เสนขอพระราชบัญญัติ
นี้มา อย่างที่ท่านผู้แทนสัมมทรวงครามได้กล่าวจว่าเรารู้กันไม่มอานาจที่จะออก
พระราชกฤษฎีกาให้ข้าพเจ้ารับรองทีเดียว เราไม่มอานาจ อานาจอนนเป็น
ของรัฐบาล ถ้าเรามอานาจออกพระราชกฤษฎีกาได้ตามพระบัญญัติช่วย
อาชีพของคนไทย พ.ศ. ๒๔๘๔ เราก้ทำได้ แต่เราไม่มอานาจทำเช่นนั้นได้
ตามข้อบังคับว่าจะกระทำกรตั้งใดในกิจการใด ๆ ที่ผูกมตรฐมาถแสดงเราก้
มีทางเดียวคยออกพระราชบัญญัติ เมื่อเราไม่มทางออกทางอื่นใดแต่ก้ได้เสน
กฎหมายนี้มา เพราะฉะนั้นเรื่องจะวาชอนหรือไม่ชอนก้ชยให้ท่านผู้
เกียรติทงหลายได้พิจารณาตุเถอะ ชอนก้จาเป็นจจะตยให้ชอน ชอนเสียชะไร
และถ้าเราออกมาแล้วได้ประโยชน์เท่าไร นี้เราต้องมถถึงประโยชน์ทงทางได้

และทางเสด็จข้าพเจ้าได้เป็นผู้รับของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มา เห็นว่าถ้าได้
 ออกพระราชบัญญัติฉบับนี้มากจะอำนาจประโยชน์ให้แก่ประชาชนชาวไทยแต่
 อย่างไรก็ตามเราก็นึก อยู่เหมือนกันว่าเราอาจจะระนอย หรือคิดยังไม่รอบคอบ
 พอ เราก็คงจะได้ฟังรัฐบาลชี้แจงอีกครั้งหนึ่ง คือเท่าที่รัฐมนตรีช่วยว่าการ
 กระทรวงมหาดไทยชี้แจงมานั้นยังไม่ เป็นที่กระจ่าง แจงว่า เสด็จตามอาชีพของคน
 ไทยรัฐบาลนี้ได้ เริ่มคิดกันหรือยังว่าจะคิดส่งคนใด ได้คิดกันมานานแล้วหรือ
 ยังคิดตั้งแต่เมื่อไร ถ้ายังไม่ได้คิด เมื่อไรจะคิด และเราจะทำแล้วจะเสียหาย
 อย่างไร เกี่ยวกับสัญญาต่างประเทศซึ่งเราไม่รู้อะไรเลยอย่างรัฐบาลว่า
 จะกระทบกระเทือนเพียงไหน ขอให้รัฐบาลชี้แจง ข้อ ๑. รัฐบาลได้ปรึกษา
 กันแล้วหรือยัง ที่ถามเช่นนั้นก็เนื่องจากว่าเราถามกับคนเรา เราขอไม่ได้ ถ้าขึ้น
 หรือ คนไทยด้วยกัน หรือรัฐบาลได้เริ่มคิดแล้วหรือยัง

ข้อ ๒. ถ้าหากว่าให้พระราชบัญญัตินี้คัดลอกออกมาแล้วจะกระทบ
 กระเทือนเสียหายแก่ประเทศชาติบ้านเมืองอย่างไรก็เกี่ยวกับต่างประเทศ คือ
 ถ้าหากว่ารัฐบาล ให้เหตุผลมา เพียงพอ เราจะรับฟัง ว่า ถ้า พระราช บัญญัตินี้
 ไม่มีการกระทบกระเทือนระหว่างประเทศเป็นการเสียหายแก่บ้านเมืองเราก็รับ
 ได้เพราะเราเช่นขอพระราชบัญญัติฉบับนี้กับประโยชน์ส่วนใหญ่นองประชาชน
 ชาวไทย ถ้าหากว่า รัฐบาลได้ชี้แจง ให้เหตุผลมาว่าถ้ากฎหมาย นี้ออกมาแล้ว
 บ้านเมืองจะเสียหายจะถอนเมื่อไรก็ได้ ขอให้รัฐบาลชี้แจง

นายเลื้อน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา): ความจริงข้าพเจ้าก็เห็นใจ
 ผู้เสนอกฎหมายฉบับนี้เหมือนกัน และเฉพาะที่ข้างในในเรื่องกฎหมายควบคุม
 กฎหมายส่งวนอาชีพ ในกฎหมายก่อน ๆ หลายสมัยมาแล้วในสมัยครั้งที่ข้าพ
 เจ้าเป็นสมาชิกในสภาข้าพเจ้าก็เคยเสนอมาแล้วเหมือนกันการเสนอกฎหมาย
 นี้มันกระทบถึงคนรัฐบาล ในสมัยนั้นก็เคยออก กฎหมาย ควบคุมส่งวนอาชีพ
 เหมือนกัน ทน นกกรที่ส่งมาชิกผู้หนึ่งอภิปรายเมื่อครั้งนั้น ว่าหากว่ารัฐบาล

สามารถจะแสดงให้เห็นได้ชัด เมื่อได้ออกกฎหมายฉบับไปแล้ว จะเกิดผล
 ร้ายประการใดบ้างนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้รัฐบาล แต่ในฐานะที่ได้มีโอกาสดู
 ขนมาอภิปรายในที่นี้ ก็ใคร่ที่จะชี้แจงให้เห็นดังต่อไปนี้ คือในจุดประสงค์ของ
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นใจและอยากจะให้กฎหมายได้คลอดออกมา และเรื่อง
 รัฐบาลก็ได้ขอรับไปพิจารณา เพื่อจะได้พิจารณาเป็นอย่างไร มา และที่ท่าน
 คัดค้านการทราบว่า ผลร้ายจะเกิดขึ้นประการใดนั้น ข้าพเจ้าก็ขอชี้แจงดังต่อไปนี้
 แต่ไม่ใช้มาชี้แจงในฐานะเป็นรัฐบาล แต่ในฐานะที่มาประชุมในครั้งนั้น คือ
 ในครั้งหนึ่ง ได้มีการส่งมอบอำนาจกัน ตัดผม ตัดผม ในเรื่องตัดผมเดาฉัน
 ย่อมเป็นที่ทราบกันอยู่แล้ว ที่เราได้ส่งมอบอำนาจกันแล้ว การตัดผมในครั้ง
 ศึกษานี้ ขอบมีราคาส่งตนจาก ๓๕ สตางค์ เป็น ๕๐ สตางค์ นอกจากนั้นใน
 ประการที่กล่าวแล้วก็มีอยู่ตามกฎหมายบอกว่า จะต้องเป็นคนไทย คนไทย
 มีหมักหลายอย่าง คนไทยที่มีจิตใจเป็นไทย สัญชาติเป็นไทยก็เป็นไทย แต่
 คนไทยที่มีจิตใจไม่ใช่คนไทยก็มี ผลร้ายที่สุดก็คือเจ้าของที่เป็นคนไทยและ
 คนในบ้านแทนที่จะเป็นคนไทยกลับเป็นคนต่างชาติมาเป็นคนไทยทำการ
 ตัดผม อีกประการหนึ่งในเรื่องการขายถ่าน ในเรื่องนั้นในเดาฉัน
 เราได้ส่งมอบให้คนไทยเหมือนกัน แต่ถ่านที่ได้นั้นราคาอีก ข้าพเจ้าก็ได้เรียน
 ท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้แจ้งเหตุผลทั้งสองประการแล้ว อย่างนี้จริงใครจะขอ
 ชี้แจงต่อไปนี้ ในเรื่องขนราคาค่าคีย์ เพราะฉะนั้นควรจะมอบให้รัฐบาลรับ
 ไปพิจารณาอีกครึ่งหนึ่ง เพราะถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่จะต้องใช้เวลา จะต้องคิด
 อานจะต้องแก้ไข จะจัดการ ประการใด ขอบประธานโทษ ถ้าท่านอยู่ในฐานะเป็น
 รัฐบาล และมีโอกาส ประดับเหตุการณ์อย่าง นนตกร่างหนึ่ง แถลงท่านจะรู้สึก
 ถ้าหากว่า ถ้ามาชี้ ได้มอบงานนั้นไป โดยผ่านจากสำนักงาน โดยที่รัฐบาล ยังไม่ได้
 พิจารณานั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นที่ชักคดอย่างง่าย ๆ อย่าง
 ทั่วทั้งหลาย พอออกกฎหมายแล้วถ้ามาในที่สุดคนไทยก็เป็นผู้ที่ขาดความ

เดือครอนซพราคาของกัน ฉะนั้นถ้าสถานจะยอมรับแล้ว บาบนักจะตกอยู่กับ
ราษฎรในที่สุดคนไทยก็มาจนราคาตาม แล้วบาบนั้นตกอยู่กับใคร สักงานยอม
รับบาบใหม่ บาบนั้นก็จะตกอยู่กับราษฎรผู้ซื้อ การที่มอบให้รัฐบาลพิจารณา
ให้รอบคอบ นั้นเป็นของ สัมคอรแต่ดและนอก จากนั้นแล้วคือ อย่างนั้นถ้าหากรัฐ
บาลจะให้ความมันต์สัญญาว่าภายในกำหนดเท่าไรวัน กฎหมายฉบับนั้นจะคงชดหรือ
ประกาศราชกิจจานุชกออกไป ข้าพเจ้าก็เชื่อวาถ้าสถานคงจะแน่ใจ ข้าพเจ้าขอรับมาย
ซึ่งที่ใดประสพมา

นายสมบุรณ์ เตชสุภา (ปราชญ์บุรี) : เรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นวาถ้า
หากรัฐบาลจะรับไป พิจารณานั้นข้าพเจ้าก็ เห็นสัมคอรชยแต่ ข้อสำคัญเกรงว่า
ทางรัฐบาลจะเอาไม่ไ้ต้นซึก ไม่สนใจในเรื่องนี้ อย่างบางร่างที่รัฐบาลรับ
ไปแต่ไม่ค้อย ได้เอาใจใ้สำนักจึง ได้ปล้ชย ค้างมาจนบัดนี้และในเรื่อง ที่ว่า ท่าน
สมาชิกรทุก ๆ ท่านเกรงนักหนว่าพวกคนไทยเรานั้นมาทำอะไรไม่ทำจริง ทำ
อะไรจะทำได้ใหม่คงพระราชบัญญัติ ให้ชานาจเช่นนี้ข้าพเจ้าเห็นวาหลักสำคัญ
คือไปพดเราเหล่า สมาชิกรสภา ผู้แทนนี้จะ เป็นตัวแทนของ ราษฎร จึงหวัดตะ
๒ แตนคน จะต้องชดวยกันตักเตือนชแวงให้ประจักษ์วาการอาชีพของคนไทยใน
สมัย นิตน ต้องเป็นผู้ที่ปฏิวัติให้เหมาะสม ไม่ใช้ ใช้คำพูดวาคนไทยไม่สำมารถ
อย่างจั้น อย่างต่างประเทศบ้างเป็นเหตุให้คนไทยชแวงและไม้รอบคอบต่อ
กฎหมาย นี้แหละข้าพเจ้าเห็นวาท่านสมาชิกรทุกคนควรระตักจากกฎหมายฉบับ
นี้ออกแล้วจะเป็นประโยชน์แก่คนไทยเป็นอย่างตและจะเป็นประโยชน์แก่คนไทย
ให้ตของรู้จักตั้งฉวรในเรื่อง กฎหมายที่ใด ให้ประโยชน์แก่ตนไม้จะใช้จะใช้คำ พุดวา
คนไทยไม่สำมารถไม่ทำจริง ทำให้คนไทยมันต์ชยอย่างนั้น พดเราเหล่า
สมาชิกรสัมคอรจะได้ตักเตือนคนไทยทุก ๆ คน ให้รู้จักรัก อาชีพของตน อดทน
จนตวงคววชชชชช จั้น มาอยู่เมืองไทยมาหลายอาชีพทุกสิ่งทุกชชชชช
บษของคนตางคำอหมดแล้วประเทศไทยนับแต่ ๒๔๗๕ ปี ๒๔๗๖ ปีกรอาชีพชชชชช

แก่ไทย เวदानเหตุการณ์ภายนอกนั้นประเทศไทยตั้งจนอาชีพไว้ให้เฉพาะคน
ในประเทศของเขา อาทิเช่นอินโดจีนบดริยเคส์ และท่านตั้งมาชิกทั้งหลายที่
พิจารณาภายในประเทศ ส้มคอรเดอ หรือยังที่ ประเทศไทยเราจะกระทำ
กฎหมายฉบับนั้นได้ เราทำดีกับเวลาหรือไม่ พระราชบัญญัติฉบับนั้นจะ
ออกนอกส้มคอรเดอเวลาดี

นายพรหมมา เตมวงศ์ (กาฬสินธุ์) : สำหรับการควบคุมอาชีพ
ของคนไทยนั้น ข้าพเจ้าจะแสดงเหตุผลให้ทราบ ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีคนมา
มีเจตนาติดต่อประเทศชาติเป็นอันมาก แต่เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าแผ่นดิน
ฉบับนั้นจะออกมาแล้วข้าพเจ้าได้พิจารณาดูรายชื่อของทุกๆแห่งที่พระราชบัญญัติ
ฉบับนั้นจะส่งจน เอนั้น บรรดาประชาชนคนไทยของเรา น้อย มนุษย
ชาติเต็มที่จะประกอบอาชีพของตนให้เป็นตาเป็นต้นในกาฬ ทละ ประกอบ อาชีพ
ของตน ให้เป็นตาเป็นต้นในกาฬที่เราจะ ออก พระราชบัญญัติส่งจนอาชีพ
ใจเช่นนี้ แทนที่จะเป็นผลดีแก่ประเทศชาติ ถึงของบรรดาที่จะให้คนไทย
ทำเวลานั้นไม่พอจำนวนที่จะใช้ สำหรับรัฐบาลและตั้งมาชิกผู้เกี่ยวข้องได้เขา
มาในสภาทุก ๆ ฉะนั้น เราต้องการเรียกของกันเป็นอย่างหนักหนาจา เราต้อง
การที่จะลดค่าครองชีพ เมื่อเราต้องการลดค่าครองชีพผลที่เราจะตกคงจะลด
น้อยลงไป ถ้าเราจะไปตัดอาชีพให้คนไทยเรา เมื่อเราทำเช่นนี้ค่าครองชีพก็
จะสูงขึ้น และอีกประการหนึ่งข้าพเจ้ายังจำได้ว่า เมื่อครั้งที่ประเทศของเรา
ได้ผ่านพ้นสงครามมาเมื่อคราวที่แล้ว ข้าพเจ้าดู เหมือน ฉายงจำได้ว่าบท
บัญญัติที่ทาสัญญาต่อกันประเทศนั้น ดูเหมือน มีกลางใจว่า ให้บรรดา ประ
เทศต่าง ๆ เบ็ดโอกาสให้ประชาชนทุกประเทศที่มาอาศัยทางประเทศไทย ได้
ประกอบกิจการทำมาหากินได้โดยเสรี เมื่อจะออกกฎหมายฉบับนั้นมา ข้าพเจ้า
รู้สึกเกรงว่าดูเหมือนจะเป็นการกระทบกระเทือนต่อพระราชบัญญัตินี้ และอีก
ประการหนึ่งซึ่งที่เราควรจะคำนึงมากที่สุดนั้นขณะนี้ ในคณะรัฐบาลของ

ถานจอมพล ท่านเหตุนั้นจะมาบริหารราชการนต่างประเทศเขาหมกหมิ่นมากว่า
 จะจากตัดต่ออาชีพกันอย่างนั้นจริงขอการจากตัดต่ออาชีพประเทศ
 เราได้เป็นประเทศเอกราชที่จะทำได้ แต่การที่จะทำได้นั้นในขณะนั้นสถานการณ์
 ของประเทศชาติทั่วโลกในทุกวันนี้เป็นอย่างนี้ เราจะต้องพิจารณาให้รอบ
 คอบ เราได้บอกแล้วว่าประเทศไทยเราเป็นเมืองพระเป็นประเทศพระ ได้มี
 ความเมตตาากรณาเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ประชาชนคนทั่วโลกมาซึ่ง พระบรมโพธิ
 สัมภาร เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าคิดว่าเวลานี้เราจะต้องให้โลกภายนอกเขาเห็น
 ว่า ประเทศไทยเราเป็นประเทศพระและเมืองพระได้มีความเมตตาากรณาเอื้อ
 เฟื้อเผื่อแผ่ให้ประชาชนทั่วโลก ได้มาพึ่งพระบรมโพธิสัมภารกเมือเช่นนี้ข้าพ
 เจ้าจึงขอยกจะสถาปนาโอกาสเช่นที่บนมาแต่ก่อนนั้น หรือกรณีพิเศษของท่าน
 ข้าราชการชั้นนี้ ๆ ท่านเคยบอกมา พระราชบัญญัติฉบับนั้นเมื่อออกมาจะเป็น
 การช้อนหรือชักนกฎหมาย พ.ศ. ๒๔๗๔ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย เมื่อทางรัฐบาล
 จะพิจารณาจัดการอย่างไร จะขออย่างไร ข้าพเจ้าเห็นว่าหน้าที่ของ
 รัฐบาลที่จะจัดการว่าจะส่งมอบอาชีพอะไร

นายบุญเพ็ง พรหมคุณ (ศรีสะเกษ) : ข้าพเจ้าพึ่งพาท่านตั้งมาชก
 อกปรายกันทั้งสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งบอกว่าคุณไทยของเราจะไม่พร้อมที่จะทำ
 อย่างกฎหมายฉบับนั้นออกมา และให้เหตุผลอีกหลายประการว่า จะทำความ
 เด็ดครอนใหม่แก่สถานการณ์ของบ้านเมือง ทนข้าพเจ้าพิจารณาแต่อย่างนั้นไม่
 เด็ดครอน เวลานี้ยกตัวอย่างว่าหากทำความเด็ดครอนให้ประเทศของเราอยู่แต่
 ในเรื่องใดก็ตามผิดใจกันไม่ใคร่น้อยแต่ ทนสำหรับส่งมอบอาชีพเด็กน้อย๕๐
 กว่าอย่างนี้ไม่สำคัญเท่าไรและยังมีอีกตั้งสำคัญที่จะให้ต่างต่างเขาทำสำหรับ
 ทอดอกมานักเพียงส่งมอบเพียงเด็กน้อย ทนว่าคุณไทยของเราจะไม่พร้อมที่จะทำ
 ถานพุดอย่างนี้ครบโดยคนไทยของเราไม่มีโอกาสที่จะยื่นตนชกการจะหาหน้
 ของเหล่านี้ไม่สำคัญอะไร คือหมายความว่ามอบแก่คนไทยเราได้โดย

เฉพาะ อย่างที่เจ้านายคนไทยก็เป็นคนเฒ่า แต่ตั้งเขามาขายนายทุนทางหมก
 กวามซอเขาหมดแล้วมาขาย ราคาของมันก็ไม่ขึ้น ถ้าหากว่าคนไทยทำเอง มี
 บางท่านทำนกต่างว่าค่าครองชีพจะไม่ต่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าจะต่งต่ำลงไป
 เพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าถ้าตั้งมันให้คนไทยทำกันเองแล้ว สิ่งของเรา
 ขายกันเอง ราคาจะไม่หายคอง อย่างนกไม่แพงขึ้นไป ถ้าทำกันได้ ค่าครอง
 ชีพก็จะลดต่ำลงไป ประการหนึ่ง นอกจากนั้นท่านจะทำอะไรได้เจตนั้น นาย
 ทุนคือคนหมก สัมมคิว่าจะทำอะไรเป็นอันใหญ่ เขาก็รับไปหมด คืออย่าง
 อย่างที่หมกการขายอยู่เวลานี้รับมาชดช้อยหนึ่ง ถ้าหากว่ากฎหมายฉบับนี้คัด
 อยกมาเราทำเองตั้งขายเองการครองชีพก็ลดต่ำลงเอง ข้าพเจ้าเห็นอย่าง
 นั้นนอกจากนั้นถ้าหากว่าไม่ออกกฎหมายฉบับนี้ คนไทยของเราทำอะไรไม่ได้ โดย
 เฉพาะอย่างขิงแขกขนมหทางรัฐบาลได้ตั้งคนอาชีพเขาเข้ามา คนไทยของเราคน
 กันมาก เป็นคนว่าหากบดอวยเดียวเรขายก็เห็นคนไทย ราวนี้คิดมกเป็นของคน
 ไทย ไม่เห็นแพงขึ้น บางท่านเกรงว่าถ้าตั้งคนคนไทยจะชนราคาขึ้นใหญ่ นี้
 ทางรัฐบาลถกหมกทางออกกฎหมายฉบับนี้ เหตุที่ชกแก่ท่านแล้ว ท่านจะมาพูด
 เลือดเนื้อแก่คนไทยอีก รัฐบาลถกมกที่จะห้ามใครรัฐบาลที่ชอบที่จะตามใจ
 ข้าพเจ้าจึงคิดว่าไม่จำเป็นที่จะกระทบกระเทือนในการครองชีพ ถ้าหมกต่างประ
 เทศนั้นเจตนั้นเป็นอย่างไร เราเขาแต่ภายในประเทศของเราแล้วเราก็ชอบที่จะ
 ทำได้ในการตั้งคนเดกนอชยเท่าที่ท่านเห็นว่ามีสมควรแล้ว ก็จะไม่ออกกฎหมายฉบับ
 นี้เพื่อคนไทยเราจะได้ประกอบอาชีพเป็นตาเป็นต้นนั้น ถ้าจะปล่อยให้หมก
 คความว่าคนไทยเราไม่ถนมนิได้โดย และท่านถกต่างว่าเมื่อไรจะเป็นเจตนั้นสมควร
 ถ้าท่านปล่อยให้คนไทยของเรา ถ้าไม่คิดจ ชนแต่ละ คน นอก มีหมกต่าง มาแย่ง
 ข้าพเจ้าจึงขอ อังฉอน ต่อตั้งมาชดช้อยทางหลายอาชีพ รมให้ถกถก กฎหมายฉบับนี้
 เพื่อให้ประกาศใช้ต่อไป

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ทางรัฐบาลขอเรียน
 ตั้งนกลดาเมืองจากพระราชบัญญัติฉบับนี้คือถ้า จะมีเมื่อออกสงครามคือป—
 ่อเชยคเกิดชน และพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ออก เมืองต่างสงครามยุโรปได้

เกิดขึ้นแล้วในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้เซ่นรับสนองพระบรมราชโองการพระราชบัญญัติฉบับนี้ข้าพเจ้าจึงขอเรียน เคารพบังอึ้งมาจาก ดัถยานการณเวदानนเมอวสติถาการตั้งศรมจะเกิดเข้ามาในบานเรากศเอชช เพราะฉะนรัฐบาตในสมัยนั้นจึงได้เห็นการเป็นกาตั้งศรมที่จะศรมศรมตั้งศรมในครวณนี้และซึ่งทวน ทงหัดย กยอุมจะศรมตั้งศรม นนมิยทอหาวมากถ่า เป็นกรตั้งศรมยั้งอันหนึ่งเหมือนกันที่จะศรมศรม โดยเหตุตั้งนเพื่อจะศรมการในเขตหัดของกของทพ ให้สามารถตั้งศรมของศรมเพียงแก่ประชาชนในเขตหัดและตั้งไปโดยศรมในเขตหัดด้วย จึงได้ศรมพระราชบัญญัติฉบับนี้ขออุม เพราะฉะนพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงเป็นพระราชบัญญัติศรมตั้งศรมและศรมจะใช้ในระหัดตั้งศรม แต่เมื่อได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว ในสมัยนั้นจึงได้ประกาศว่าจะม่งหนกเฉพาะ ในระหัดตั้งศรมเท่านั้น โดยเหตุตั้งนประชาชนเองเท่าที่ได้ทราบในสมัยนั้นกรตั้งศรมประชาชนได้ศรมรับพระราชบัญญัติฉบับนี้และปรากฏว่าคนไทยได้สนใจในราชพทคนต่างดาวในสมัยนั้นได้ศรมชายชย และคนไทยทมเบยนชยหอยนชยกโตเขตตั้งนทได้ตั้งนชายไฟ แต่ชอนนชกหัดยชยงเหมือนกันท ทำให้ไม่ เป็นไป ตั้งศรม ประตั้งศรม พระราช บัญญัติ นกโดยเหตุ ทคน ไทย เรายังไม่ สามารถจะ รับ ผู้การ ศรมชยเหล่านี้ ได้โดยบรมนชยาททานได้พุดคนในระหัดศรมเป็นศรม กศการต่าง ๆ เหล่านี้เป็นศรมศรมชยชย ในศรมศรมกศการราชพเหล่านี้ คนไทยโดยมากได้ ไปเอาทนของศรมต่างดาวมาบ้าง และคนไทยทมกับคนต่างดาวชยบ้างและนอกจากนกมการหัดกเลียง กอหมายต่าง ๆ นานาบ้าง จึงที่จะบัญญัติ ตามพระราช บัญญัตินกไม่ เคศมเมต เคศมทนอย แต่เป็นทงหนก ในกร ปิดกความมรกชาติให้แก่ ประชาชนคน ไทยในระหัด ศรม และในการรักษาศน หะ พยานในชอนนจะปรากฏ ชนดางได้ศรมทอศมา จนกระทั่งถึงทานศมาศก สมเศยศกหัดยทานเส่นพระราชบัญญัติชนมค ให้ตั้งนอชพอก ทางนชาพเจ้ากรตั้งศรมศรมพ ได้และชาพเจ้าชยชยคนทานศมาศก ได้ชนมมานพศรมศรม

ชาติอันสูงสุด และนอกจากนั้นในฐานะที่ข้าพเจ้าได้เป็นเจ้าของพระราชบัญญัติ
 นั้นก็นับว่าเป็นการให้ความสนับสนุนในทางข้อคดีด้วย แต่จำอยากจะขอร้องใน
 พระราชบัญญัตินี้ ในการที่เรากำหนดได้ปราศจากเหตุผลที่เด็ดขาดหาไม่ พระ
 ราชบัญญัติในการ ส่งมอบ ทรัพย์สิน ใน สัมมยณพระองค์บรรณเบนต์ ปรีกษาด้านก
 นายกรัฐมนตรี เราได้ค้นเรื่องราวต่างๆ ในต่างประเทศว่าเขาทำกันหรือไม่ ก็
 ปรากฏว่ามีหลายประเทศได้มีพระราชบัญญัติ ในการเช่นนั้น จะเป็นโดยตรง
 กัม หรือทางอ้อมกัม แต่ที่เห็นได้ชัดคือประเทศชวาในสัมมยณอย่างจำจะ
 ไปขายของ ในการห้ามเร่ ผู้ที่จะมาหาบเร่ซึ่ง นั้น คือ ชาวพื้นเมืองก็ให้หา
 บเร่ไปทำกัมการค้าขายแก่ชาวเจเนบเบนต์ เพราะฉะนั้นพระราชบัญญัติส่งมอบ
 ทรัพย์สินมิได้เป็นพระราชบัญญัติที่หนีไปจากชนกหาไม่ ตามธรรมดา
 พระราชบัญญัติทุกรัฐบาล ก็จะต้องในการที่จะร่างกฎหมาย ขึ้นมานั้นจะต้อง
 สืบค้นดูว่าพระราชบัญญัติใดมาอย่างไร แต่เมื่อมีความจำเป็นเกิดขึ้นจะทำ
 อย่างไร เพราะฉะนั้นขอเรียนในทศนภาพราชบัญญัติส่งมอบทรัพย์สินพวกได้พิจารณา
 ณาให้รอบคอบว่าทัศนกัม และได้ทำกัน แต่ประจวบกับเหตุการณ์ในขณะ
 นั้นเป็นการเตรียมสงคราม ทางรัฐบาลในสัมมยณก็ได้ออกไป คือมาขอเดรัจฉ
 สังครามแล้ว หรือจนจะเดรัจฉังสงครามรัฐบาลก็ออกมาได้ขยับเคมีการควบคุมเสี่ย
 บางประการ เหลือแต่เพียง ๔ อย่างซึ่ง ในสัมมยณข้าพเจ้าเองก็รู้สึกว่าเป็นการ
 เหมาะสมที่เรื่องจะเดรัจฉังสงครามแต่เพื่อแสดงให้นานาประเทศเขาได้เห็นเห็นว่า
 ประเทศไทยเวลานั้นประพฤติดน ไม่เป็นเหตุใจเคบแสดงก็ ในการที่เราบังคับในการ
 เกี่ยวกับการอาชีพเกี่ยวกับต่างประเทศนั้นในฐานะ ที่จะดูต่อไป ใน ทางการเมือง
 ซึ่งจะเป็นไปในทางบังคับและการบังคับของ ในต่างประเทศเขาไม่นิยมที่จะบังคับ

มีพระชนมชีพเห็นไปได้อา เราชอบใช้วิธีการในทางบังคับให้ประชาชนได้ทำการ
อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ เพราะพระชนมชีพเราจึงเห็นว่าการรัฐบาตในคอมมิวนิสต์ได้
เลิกเพื่อที่จะปรับปรุงให้เขาเข้าสู่สถานการณ์สงครามตอน ปลายกรุงปักกิ่ง ทัศนคติ
ที่จะได้รับการสรรเสริญเพราะได้ปฏิบัติไปเป็นการถูกต้องแล้ว ทนปัญหาใน
เรื่องพระราชบัญญัติฉบับทางรัฐบาตปัจจุบันนี้ก็ได้หยิบยกขึ้นมาพิจารณา มี
ใช้ว่าไม่คำนึงถึง ประชาชนคนไทยเราในเวลานี้ซึ่ง มีชาวต่างประเทศเข้ามา
แย่งอาชีพเป็นจำนวนมากตั้งที่ทางตมาชกได้หวังดีเสนอ พระราชบัญญัตินี้มา
แต่ก็หาไม่ คือเราได้พิจารณากันหลายหนและก็มีข้อประมาณ ๒-๓ ฉบับ
ที่เกี่ยวข้องกับการ หาอาชีพ ให้กับ คนไทย กับ ยังมีพระราชบัญญัติ อื่นๆอีก ฉบับ
หนึ่งคือจัดอาชีพให้คนไทยก็ยังไม่ได้เลิกไป ทางรัฐบาตก็ได้เอาพระราชบัญญัติ
ทั้งหมดที่พิจารณาไว้คร่าวๆโดยรอบคอบแล้วกรู้อีกว่า ในการที่จะใช้
พระราชบัญญัติ ในการที่จะส่งคน อาชีพ นัก ได้ดูว่า ในการที่เราจะส่งคน
อาชีพนั้นเพื่อประโยชน์อะไร ในการส่งคนอาชีพเพื่อประโยชน์ให้คนไทยได้
ประกอบอาชีพและในอาชีพที่คนต่างประเทศเขาแย่งเอาไปหรือคนต่างประเทศ
ทำอยู่ในปัจจุบัน การที่เราไม่มีความสามารถเข้ามาทำในอาชีพเหล่านั้น
ด้วยเหตุดังนี้ รัฐบาตจึงได้พิจารณาต่อไปว่าจะทำอย่างไรจึงจะทำให้คนไทย
เราได้รับอาชีพเหล่านั้นกลับมา ในการที่จะทำให้คนไทยเราได้รับกรอาชีพนั้น
อยู่ที่การศึกษานั่นเองของตัวคุณ ถ้าหากว่าการศึกษาคนไทยเรายังไม่ได้รับการ
ศึกษาทั้ง ในตอนต้นและตอนปลายตลอดจนชั้นประถมและชั้นมัธยมที่จะวางแผน
โครงการแล้ว ถ้าหากว่าประชาชนยังไม่มีความรู้ ในทางนี้เพียงพอก็แล้ว คนที่
จะไม่เป็นผู้ชำนาญการและไม่มีความรู้เพียงพอก็แล้วเห็นถ้าเรารู้ กศก อยู่ในชั้นที่
เทียบเปรียบกับชนชาติอื่นที่เขามีความรู้ในเรื่องนี้แล้ว โดยเหตุนี้คนที่อยู่ใน

เรื่องให้ตัดตัดภาพออกไปจากความเป็นจะต้อง เพิ่มการศึกษา ดังที่รัฐบาลได้
 เหมงงบประมาณการศึกษา คือการศึกษาในทางอาชีพที่เกี่ยวกับการพาณิชย์
 การเป็นต้น ถ้าหากว่าเราได้ให้การศึกษาแก่ประชาชนของเราให้ทันเทียมกับ
 คนอังกฤษหรืออเมริกาหรือชาวจีนแต่อกใหม่มีปัญหาอะไร เมื่อเราได้ทราบแล้ว
 ว่าเราอยู่ในประเทศไทย อยู่ในดินแดนของเรา และรัฐบาลกับเจ้าหน้าที่ทชช่วย
 เหลืออยู่ และเราก็เกิดในตนเองทวีปด้วยมีอยู่ในมือเราแต่ยังไม่ทำเพราะขาด
 ความรู้ความชำนาญการนั้นเอง เพราะฉะนั้นต่อไปจะให้มันคงถูกงานให้ได้
 เปรียบเมื่อเราได้รับการศึกษาพอที่จะดูอาชีพเขาได้ ให้เหมือนกับนานาประเทศ
 ศึกษาคือการอาชีพไว้ในมือของประชาชนของเขาได้ แต่ทว่าในระหว่งงานที่
 รอกเป็นระบบเฉพาะกาล ประเทศไทยของเรานั้นยังไม่สามารถจะแข่งขัน
 ด้วยในหลักวิชาการประกอบอาชีพสู้กับต่างประเทศเขาได้ เพราะฉะนั้นจึงเกิด
 เป็นปัญหาว่าสมควรหรือไม่ที่จะ ส่งคนอาชีพเพื่อเป็นออกแรงหนึ่งในเฉพาะ
 กาลนั้นอาจจะช่วยประเทศไทยได้อีกแรงหนึ่งแทนที่จะเร่งการศึกษาให้เร่งในการ
 ศึกษา บัดนี้จะให้เร่งในทางกฎหมายช่วยออกด้านหนึ่งหรือไม่ เมื่อพิจารณา
 ดูสถานการณ์ปัจจุบันแล้ว ก็เห็นว่าสถานการณ์ระหว่งประเทศในโลก
 เวลานี้ทางต่างประเทศหรือนานาประเทศนั้นเองก็พยายามที่จะรวมตัวกัน
 กันให้เป็นหน้าหนึ่งใจเดียวกัน ให้มีการประชุมกันตั้งองค์การต่าง ๆ ประดุจ
 หนึ่งว่าประเทศต่าง ๆ ในโลกนั้นมีความกลมเกลียวกันยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นการที่
 เราจะส่งคนอาชีพในเวลานี้ ทางรัฐบาลก็ควรที่จะพิจารณาคำแนะนำที่จะมี
 หนทางที่จะไปไ้รับรับเพียงใดหรือไม่ ด้วยเหตุนี้จึงได้ขอมาจึงไม่กล้าที่จะ
 ตัดสินตกลงไปที่จะช่วยเหลือให้ได้ประกอบการอาชีพด้วยกันเขาได้อีกทางหนึ่ง
 โดยอาศัยข้อที่กฎหมาย จึงได้ขอมาจบบัดนี้ แต่ขอเมพิจารณาในเรือง
 การอาชีพแล้วเราจะเห็นได้ว่าอาชีพที่เราได้ส่งคนนั้นเป็นอาชีพซึ่งนับว่าเป็นงาน

ของเราอยู่ เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่าประเทศไทยเรานับว่านายขลุ่ยเป็นพระตก
 ด้นหนังของชาติและเห็นว่าชาว เป็นต้นคำมากของ ประเทศไทยเมื่อพิจารณา
 ถึงต้นคำอันสำคัญยิ่งของไทยแล้ว เราได้เห็นได้ว่า ต้นคำชาวมอ
 เราได้จัดการควบคุมอยู่แล้ว และในการควบคุม คือจากกระทรวงพาณิชย์ควบคุม
 คุมอยู่ในเขตแดน การค้าชาวขลุ่ยเป็นต้นคำใหญ่ของประเทศไทยนั้นอยู่ในมือ
 ของคนไทยในคอนปลาย ซึ่งในคอนนั้นอยู่ในมือของคนไทย คือชาวนา แต่ใน
 คอนที่เป็นชาวต่างหรือคอนจะขายไปต่างประเทศก็อยู่ในมือของ กระทรวงพาณิชย์
 แต่ในการที่เราได้รับ เอกสิทธิ์ในการ ควบคุมต้นคำชาวขลุ่ยใน มือของไทยดัง
 กกล่าวมานี้ เราได้เอากฎสิทธิ์มาจากสหประชาชาติ ซึ่งเขาต้องการที่จะ
 ให้เราควบคุมชาวขลุ่ยไปยังต่างประเทศ และผลอันนั้นเราก็ได้เสียด้วยดีตอน
 อยู่นั้นกระทรวงมหาดไทย เมื่อเปรียบ เทียบดู ก็ทำให้ รัฐบาลเคยเห็นใจจึง
 ชวน คิดว่าในการที่จะให้เหตุผล ในการที่จะควบคุมอย่างนี้ซึ่งเห็นว่าเป็นของ
 ดี และก็ได้ กล่าว แล้วว่า ควร เป็น ที่ สรรเสริญ แก่ผู้ทูลเสนอ กฎหมาย นั้น มา
 เพราะเป็นผู้ที่เห็นแก่ชาติบ้านเมือง เห็นแก่ประชาชนดีพร้อม ซึ่งเขาได้เลือก
 ทานส์มาชกผู้มเกลียดชมนั้นมา คือว่าเมื่อพิจารณาแล้วก็เห็นว่า ต้นคำชาว
 ส่วนใหญ่ก็อยู่ในคอนโทรลของเราแล้ว ส่วนต้นคำอื่น ๆ ทางรัฐบาลก็ไม่รู
 ว่าจะกล่าวอย่างไร ความจริงถ้าจะได้จริงขอ ก็ขออยากจะขอรับไปพิจารณา
 ก่อนว่าควรจะทำอย่างไรและความจริงนั้นตามที่ท่านผู้มาชกผู้ มีความหวัง คือ
 ชาติและต่อประชาชนที่โดยนกฎหมายฉบับนั้นมา บางท่านก็ได้เบื่หอง คือ
 เกรงว่ารัฐบาลจะเอาไปเก็บได้ต้นชก เดียวนี้กรตั้งถาวรสมมติให้ตายทาน
 ก็ได้คือบว่าต้นชกนั้นมันเต็ม ไม่น่าที่จะเก็บเพราะฉะนั้นรับไปแสดงออกที่จะทำ
 และนอกจากนั้นอีกจะเวียนต่อทานที่เคารพทั้งหลายอย่างดีจริงคือว่า เรื่องที่
 เกียดกับปัญหาที่เราจะส่งมอบอาชีพ นับบุญคือ อยู่ในสัญญาการ การระหวางประ
 เทคคือ การค้าระหว่างประเทศก็เป็นบท ริชเปรีชต์ คือหมายคือความถ้อย

ทดสอบปฏิบัติซึ่งกันและกัน เพราะฉะนั้นในการที่เราจะห้ามในเรื่องการค้าขาย
 เมื่อได้พิจารณาแล้ว ก็มีความที่น่านใจ ในการที่เราจะออกกฎหมาย
 ไปอย่างนี้ อาจจะเป็นการกระทบกระเทือนข้อสัญญาที่ได้ แต่ทำไมคณะรัฐ-
 มนตรีได้พิจารณาแล้ว เราเห็นว่าจะไม่เป็นการกระทบกระเทือนเกินไป
 ถ้าหากจะพูดถึงในแง่สัญญาเท่านั้น เพราะเหตุว่า ในกฎหมายฉบับนี้เราใช้
 เรียกว่า วิชาชีพ ไม่ใช่ว่าการประกอบการค้า ซึ่งในคดีทุกที่เราออกกฎหมาย
 เดิมเขาก็ได้หักแต่เพียงอย่างเดียวเพื่อไม่ให้เป็นการผิดข้อสัญญาข้อนี้ได้ห้ามว่า
 ไม่ให้ทำการค้าอย่างโน้นอย่างนี้ เขาใช้ศัพท์ว่าการประกอบวิชาชีพอย่างโน้น
 อย่างนี้ ห้ามไม่ให้ทำซึ่งอาจจะเป็นไปได้ แต่อย่างไรก็ตามถึงหากจะไม่ผิด
 ข้อสัญญาโดยตรงก็ตาม แต่ทำไมเรื่องระหว่างประเทศนั้นถ้าหากว่าเราไป
 ห้ามไม่ให้เขาทำการค้าก็ไม่มีเหตุว่าคนประเทศที่เขาถูกห้ามเขา ต้องร้อง
 ไปว่าได้ถูกจำกัดสิทธิอย่างโน้นอย่างนี้ได้ ถ้าไม่เป็นไปตามสัญญาที่ได้ให้ไว้ตรง
 นี้ก็ และนอกจากนั้นเมื่อเราออกไปแล้ว ก็จะต้องทำทุกประเทศเหมือนกัน เมื่อ
 ทำไปทุกประเทศเหมือนกันแล้วอาจจะกระทบ กระเทือน ต่อประเทศอื่นเขาได้
 บาง เราจึงไม่ได้พิจารณากันโดยรอบคอบ นอกจากนั้นถ้าพูดถึงจะแสดงผล
 ของการค้าเด็ก ๆ น้อย ๆ หรือขนาดกลางอย่างที่ท่านตั้งมาซึ่งผู้แก่ผู้หญิงคือ
 คือชาติได้เห็นออกกฎหมายมานานแล้วก็ปรากฏว่าส่วนใหญ่จะไปกระทบกระเทือน
 คือชนชาวจีน และในระหว่างชนชาวจีนในเวลานี้ กรมกษัตริย์จะขอเรียน
 คดีถึงท่านว่าเราควรที่จะพิจารณาให้รอบคอบอยู่บางประการ ประการที่
 หนึ่งในประเทศจีนคือเขาเองกำลังรวบรวมพาหนะน้อย และรัฐบาลซึ่งได้เซ็น
 สัญญากับเราแล้ว เป็นรัฐบาล คำนึงได้รวบรวมงานปรากฏจะเป็นผลยักยอกข้าง
 เสียเปรียบ จะกลายเป็นว่าเราแทนที่ประเทศใดเขาจะตามเพราะฉะนั้นของ
 ไปอาจจะเป็นการซ้ำเติม ซึ่งเป็นการคิดของคณะอื่นเขาจะต้องคิดในทางร้าย
 ก่อน หวังใจว่าท่านทั้งหลายคงไม่สนใจในเรื่องที่จะไปซ้ำเติมเขาหุ้มนิด เมื่อ

เราเห็นว่าประเทศไทยจะเต็มแล้ว เราไม่ควรจะไปซ้ำเติมเขา ด้วยเหตุนี้ ใน เรื่องการต่างประเทศก็อาจจะให้คนอื่นเขาแต่เห็นถ้าประเทศไทยจะเพียงพอก็ ไปประเทศไทยจะไปซ้ำเขาทั่ว ๆ ไปเขาอาจเห็นเรา เป็นที่ ไม่พึงพอใจต่ออนาคต ประเทศไทยก็โตแต่ในเรื่องนี้เป็น ความคิดเห็น ของผม ซึ่งก็อาจจะมาก เกินไปแต่ ก็ไม่เชื่อว่าเขาจะมองเห็นเราไปเช่นนั้น และนอกจากนั้นประเทศจีนในข้อบัญญัติ หนังสือทางสนธิสัญญาสัมพันธไมตรีเขาใจว่า ใน จำนวนที่ได้เสนอกฎหมายฉบับนี้ มา นั้นก็เหมือนจะเป็น.....ขอประทานโทษขอออกข้อต่อเหมือนจะเป็นคุณเจ้าคราท่านเห็นด้านที่ความรักชาติก็ได้เสนอกฎหมายหนังสือแต่โดยโดยใจของ คนจีนเขาเอง และรัฐบาลก็ได้รู้สึกขบขันใจที่งานสัมพันธไมตรีนี้มา ได้รับ เขาไปพิจารณาและได้มีกฎหมายฉบับเก่าปรากฏว่า กระทรวงมหาดไทยอาจที่จะประกาศโดยตัวออกไปได้ ทางกระทรวงการต่างประเทศและเจ้าหน้าที่อื่นก็ได้รวมกัน พิจารณาแล้ว เห็นว่าการที่จะส่งของ ความเจตนาที่เกี่ยวกับ ความรักชาติบ้านเมืองของท่านผู้นั้น ทางรัฐบาลก็สามารถจะสร้าง ความยากลำบากในทางการเมืองต่อประเทศซึ่งเป็นมิตร แก่เราหนีไปได้ ด้วย เหตุนี้เมื่อออกที่ขยทแสดงมาน ท่านก็คงจะ ได้ทราบแล้วว่า ทางรัฐบาล ก็ได้ประกาศโดยตัวคือต่างประเทศให้ได้เข้ามาเพียง ๒๐๐ คน ทกนหลัง ซึ่ง ทงนก็เป็นการส่งของ เจตนาดีของท่านทุกคนที่ ได้แต่คงเจตนาเสียตั้งแต่แก่ ประเทศชาติทุกคน ก็เมื่อท่านได้ทำประโยชน์แล้ว ก็อยากจะพูดว่า แต่ก่อนนี้ ได้ เขาหมื่นหนึ่ง แล้วท่านก็มากระคนเคื้อนรัฐบาลใหม่การตกลงมา แล้วก็ตกลงมาได้จนถึง ๒๐๐ คน ก็นับว่าเป็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่ประเทศชาติมา แล้ว สำหรับในพุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่ส่วนเรื่องการข้างหนาน รัฐบาลก็ยังไม่รู้ว่าจะต้องโต้เถียงกันอย่างไรกับเขา เพราะฉะนั้นในเรื่องของ ท่านนี้ก็อยากจะรับไว้พิจารณาดู เอาไว้ไปมะรอนซึ่งในปี ๒๔๘๒ ซึ่งกระผม คิดว่าขอให้ทางรัฐบาลมีเวลา หาเวลากระทำเรื่องการเมืองด้านเท่าที่จะปฏิบัติได้

เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอความกรุณาว่าโปรดมอบให้รัฐบาลรีบไปพิจารณา
 รัฐบาลรับรองว่าจะพยายามทำให้แก่ท่านในการทททาเช่นนกเพราะเหตุว่า ข้าพ
 เจ้าในฐานะที่เป็นรัฐบาลอยู่ทน เมื่อใดเขามาอยู่กับท่านผู้มเกลยรตทงหลาย ก
 อกยากจะเส่นอกความใ้วางใจสักอันหนึ่ง คืออยากจะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้
 เป็นไปตามความปรารถนาของท่านส่งมาซึ่งสภาผู้แทนราษฎรทุกประการเท่าที่จะ
 ดำรงกระทำได้ แต่คราวนี้โดยทศกหักก้า การปกครองโดยระบอบน
 เบนการปกครองโดยประชาชน และเพื่อประชาชน และท่านทงหลายท่านน
 ซึ่งอยู่ในที่ซึ่งเป็นผู้แทนของปวงชน และตามรัฐธรรมนูญกับออกฎา อำนาจ
 สูงสุดมาจากประชาชน เพราะฉะนั้นในฐานะที่ท่านได้ให้เกียรติยกแก่ข้าพเจ้า
 ให้เป็นหัวหน้ารัฐบาลก็อยากจะทำรักษาอำนาจของประชาชนไว้ให้แก่ท่าน ในการ
 ทททรักษาอำนาจให้แก่ท่านทงหลายน กจำเป็นจะต้องรักษา และข้าพเจ้า
 จำเป็นที่จะต้องทำทุกสิ่งทุก อย่างเพอมีใหม่ ขอ ครหา ไต ๆ อัน เกิด ชน จาก
 ส่งมาซึ่งหรือจากในสภาน เพราะฉะนั้นในการทททข้าพเจ้าได้พูดมาด้วย
 เพอรงหนองในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยทททข้าพเจ้าทำเรื่องใดก็ตามให้ไปแล
 ซึ่งทำบทนามระชนฉบับใหม่แลดู กทงใจว่าส่งมาซึ่งผู้มเกลยรตทงมเจตนา
 ตต่อประเทศชาติบ้านเมืองและต่อ ประชาชน ของท่านจะ ได้ให้ อภัยแก่ข้าพเจ้า
 ในการทททไป ในการทททหนองท่านกตอด้วยความเจตนาตจะไม่ หิมตั้งครหา
 ไต ๆ ให้ฝ่ายอื่นเข้ามาโจมตีทงสภาน ให้เป็นการรุนแรงเกินสมควรและเกิน
 ความจำเป็นไป

ประธานสภาผู้แทน : เสด็จทททความเข้าใจก่อน เท่าที่ทงรัฐบาล
 ได้แจ้งมา ซึ่งใหญ่ใจความในประเด็นดังกล่าวมีอยู่ว่ารัฐบาลอยากจะทำ
 รัฐบาลนี้ไปพิจารณาเพื่อความรอบคอบต่อไป ก็อยากจะทำตามใจของร่าง

นายเนิน เกษสุวรรณ (กระบี่) : บางท่านล้มกติกากฎแห่ง
ชาติและประชาชนชาวไทยจะเข้าใจและนึกว่าข้าพเจ้าทำเป็นคนเหาะเหินหรือ
อย่างหนึ่งอย่างใด พอมาโค่นรัฐบาลชกแม่น้ำทั้ง ๕ ก็ออกไป ฉันนิยมขอ
เรียนด้วยความบริสุทธิ์ใจถามได้แบบไปดวยชยงนน แต่ถามเมื่อได้พิจารณา
ถึงสถานการณ์แล้ว...

ประธานสภาผู้แทน : เขาละ พอเขามาเข้าใจกันแล้ว เจตนาของ
ท่านผู้เสนอน้อย่างไรข้าพเจ้าขอทราบจากท่านซึ่งเป็นผู้เสนอ หนอยด้วยว่า
รัฐบาลขอรับไปพิจารณาจะจัดของใหม่ ถ้าจัดของจะปรึกษาที่ประชุม

นายเนิน เกษสุวรรณ (กระบี่) : เมื่อได้พิจารณาแล้วก็คิดว่า
เห็นใจในการที่รัฐบาลได้แต่งตั้งมา แต่ถามเมื่อจะต้องถามอย่างไรที่สมควร
เห็นสมควร

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะขอปรึกษาที่ประชุม
ทีเดียว ในประเด็นที่ถามรัฐบาลจะขอรับไปพิจารณาเราจะยอมหรือไม่ จะถาม
ที่ประชุมทีเดียว คุณดำศรฯ ก็ผู้เสนอคนหนึ่งเข้าใจแล้วก็เข้าใจดีแล้ว ผมอยาก
จะขอปรึกษาที่ประชุม

นายสาคร กลิ่นผลา (พังงา) : ก่อนที่จะให้ไปตั้งขอแต่งตั้งขอ
ของใจนึกหนอยก่อน คืออย่างนั้นก่อนที่จะให้หรือไม่ให้ตนเองตั้งชงนาหนัก
แล้ว ท่านจอมพลแต่งตั้งมาซาบซึ่งใจอย่างขิง แต่อยากจะทำข้อความ
เข้าใจหรือปรับความเข้าใจแก่ท่านสมาชิกผู้มเกลยรตักตักเดกนอย บางท่านได้
แย้งว่าอยากให้เห็นข้อจำเป็นบางอย่างที่จะให้ ท่านนายกบอกว่าเรื่องตั้งคนงาน
ใหญ่ไฉน งานใหญ่ ๆ นั้นผู้ทบทพยกทำได้ ทนเราคองนักตั้งผู้ทบทพย
นอย ๆ ซึ่งไม่จะทำ เช่น การตัดผมหรือการควาขายตาง ๆ เหล่านั้น ข้าพเจ้า
ได้พยายามของมานักหนาและหาทางออก และได้ดูรัฐบาลมาหลายครั้งหลาย
หนแล้วถามเมื่อไรจะเสร็จสักที จึงได้ปรึกษากับบรรดาสมาชิกท่านเหล่านั้น

เห็นว่า ส้มควรแก่เวลาแล้ว จึงได้เสด็จพระราชบัญญัติขึ้นลงมา ในการทักทายคนไทยเราทำอะไรไม่เป็นน กเมื่อเราไม่ส่งจดแจ้งเราจะทำได้อย่างไร เช่นเรื่องการตบมณเป็นคน ทแรกที่เราไม่มันจะทำ แต่เราทำเล็กๆ น้อยๆ แล้วทนนคนต่างตัวแย่งไปหมด ภายหลังร้านคนไทยก็ไม่ค่อยจะมี เมื่อส่งจดแจ้งลงมา คนไทยก็เริ่มตบมณทกอย่าง อย่างที่ทานจอมพลฯ ได้กล่าวหา ได้พยายามฝึกหัดพยายามทำให้ได้เพื่อจะได้เป็นบกแผน แล้วภาย หลังเกิดเด็กเดี่ยออก แล้วก็ค่อยๆ หมดไป เพราะฉะนั้นเราจึงควรที่จะส่งจด ใจ เราจะต้องช่วยเขาให้มีความชำนาญไป แมคนต่างตัวจะหนุ นหลังอยู่ แต่ว่าคนไทยไปนั่งไปทำแล้ว ความชำนาญก็จะมัน คนไทยเรา ไม่อยากจะเป็นทาสเขา เราก็ไปฝึกหัดงานแล้วเมื่อมันทรพพอดจับจ่ายได้ แล้วก็ตั้งร้านได้.....

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ ขาพเจ้าไม่อยากจะตัดคำของท่าน เลย แต่คำที่ท่านอภิปรายก็เหมือนกับท่านได้อภิปรายเมื่อตะกน เพราะฉะนั้น ในขณะนี้ขอความเห็นจากที่ประชุม ฉะนั้นในฐานะที่ท่านเป็นเจ้าของญัตติ ร่างพระราชบัญญัตินี้ขาพเจ้าอยากจะทราบว่าจะขัดข้องหรือไม่ ถ้ารัฐบาล จะขอรับไปพิจารณา

นายสาคร กลิ่นผลกา (พังงา) : แต่ขาพเจ้าขอเรียนให้ทราบว่า ทง ๒๑ อย่างนทได้เข้ามาเป็นแนวความคิดทศวรรตงดงดิน เพราะว่าคนไทย ได้เข้ามาตั้งแต่เดิม คนต่างตัวได้มาแย่งชิงไป ไม่ใช่ที่เราใช้แย่งชิงเขา แต่คนคนไทยก็ตมม แต่คนจีนยังถกทางเบี่ย ฮาชีพของเราหมดไป เพราะ ฉะนั้นขาพเจ้าได้เสด็จมานี้ ก็เพื่อให้เห็นแนวความคิดที่เราอยากจะได้ อยางนี้ แต่ไม่ใช่ว่าจะบังคับรัฐบาลให้ทำให้หมดทง ๒๑ อย่าง แต่ขอให้ พิจารณาดูว่า เวลาเราควรที่จะส่งจดงานอะไรมาทำได้ก็ขอให้ส่งจดใจให้

เขาได้ทำ แต่อยากจะทำตามตามที่ท่านจะกำหนด ขอบพระท่านเรียนตามตามที่ท่าน
คงจะไม่เก็บไปได้จนชกได้ ขอนนชาพเจ้าเธอ แต่อยู่ในปี พ.ศ. ๒๔๗๒ นั้นซึ่ง
จะเป็นปีใหม่ออกแล้ว ท่านจะจัดการเมื่อต้น พ.ศ. หรือกลาง ๆ พ.ศ. จึงขอ
เรียนตามชกค่าเพียงเท่านี้

ประธานสภาผู้แทน : อย่างนี้ เป็นที่เข้าใจกันดีแต่ขอว่าเรื่องนี้เป็น
อย่างไร คงตกลงนามางเป็นอย่างใดในจิตใจของคุณอาจมีความรักชาติเท่าไร
ก็เป็นที่เข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว เพราะฉะนั้นขอจะขอมติที่ประชุมผู้เดียวเมื่อ
คุณแข็งแรงมากโดยไม่รบกวนรบกวนกับประเด็นเดิม

นายสาคร กลิ่นผลา (พังกา) : กระทบขอทราบพระชะเอวสัก
หน่อยเท่านั้น ท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทน : ผมหนึ่งขยับบั้น ผมกตของฟังด้วยความเป็น
กลางระยะเวลาดานนอกกว่า ๕๒ แต่ตาแก่เขื่อนแควแต่เรื่องที่จะทำเกี่ยวกับ
ความรอบคอบของเรื่อง

นายสาคร กลิ่นผลา (พังกา) : ก็อยากให้รัฐบาลแถลงเงา
เท่าไรเท่านั้น ค่าเดียวไม่ใช่มาก ผมพอใจผมก็จะให้ไป

จอมพลแปลก พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลจะได้
ปฏิบัติให้ท่านสมาชิกผู้เสนอมความพอใจ

นายสาคร กลิ่นผลา (พังกา) : ขอขอบพระคุณท่านนายกเป็น
อย่างยิ่ง ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอปรึกษาที่ประชุมใน
ร่างนี้ รัฐบาลขอรับไปพิจารณา ท่านผู้ใดเห็นควรขอให้รัฐบาลรับไป
พิจารณา โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๔๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทน : ผู้เห็นว่สมควรให้รัฐบาลรับไปพิจารณา ๔๖
ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมอนุมัติให้รัฐบาลรับร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ไปพิจารณา

มอกราชหนังสือ เสด็จออกเห็นจากคืออยู่ ข้าพเจ้าขอจะขอหยุดแค่นี้
แต่เดกมเรื่องที่จะต้องมิตประชุม แต่เดกจะต้องขออนุมัติทำงานนอกสมัยประชุม
ในงานบางอย่างที่ถาดตั้งรับตงอยู่ กงงานอยู่ตงนคย ๑. กรรมาธิการวิสามัญ
พิจารณาร่าง ประกาศใช้ประมอด กฎหมายอาญากับ ประมอดกฎหมายอาญา
พ.ศ. ๒๔๘๑ ๒. กรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณ
ประจำปีงบประมาณพทธศักราช ๒๔๘๒ ๓. กรรมาธิการวิสามัญพิจารณา
ต่างๆกฎหมายที่ออกใช้แล้ว ๔. กรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราช
บัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมอดวิธีพิจารณาคดีอาญา ๕. กรรมาธิการพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติการเดินเรือของราษฎร พทธศักราช ๒๔๘๑ คือจะขอ
อนุมัติที่ประชุมให้คณะกรรมาการต่างๆ ทั้ง ๕ นี้ได้ทำงานนอกสมัยประชุม

ไม่มีสมาชิกขัดข้องอย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดขัดข้อง ข้าพเจ้าขอจากที่ประชุม
อนุมัติให้กรรมาการคณะต่างๆ ทำงานนอกสมัยประชุมได้

พระราชกฤษฎีกา
ปิดสมัยประชุมวิสามัญแห่งวุฒิสภาและสภาผู้แทน
พ.ศ. ๒๔๕๑

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณมุนีพดุงอดุลยเดช
คณะกรรมาธิการ ในหน้าที่คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

รังสิต กรมขุนชัยนาทนเรนทร

อดงกฎ

ชานันต์

มานฉกรรจ์

อดิศัย

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๕๑

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้ตรา พระราชกฤษฎีกา เรียก
ประชุมวิสามัญแห่งวุฒิสภาและสภาผู้แทน พ.ศ. ๒๔๕๑ ได้เมื่อวันที่ ๓
พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๑ นั้น บัดนี้จะสิ้นปีปฏิทินลง สมควรที่จะปิดประชุม
ได้แล้ว

พระมหากษัตริย์ ข้าศึกอำนาจตามความในมาตรา ๕๔ ของรัฐ-
ธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) จึงมีพระบรมราชโองการ
ให้ตรา พระราชกฤษฎีกา ปิด สมัย ประชุมวิสามัญแห่ง วุฒิสภาและ สภาผู้แทน
พ.ศ. ๒๔๕๑ ในวันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๕๑

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

ประธานสภาผู้แทน : ทมตระเมียมจวาระแดง เด็กประทุม

เด็กประทุมเวงดา ๑๘.๕๐ นาฬิกา

ประเสริฐ ปัทมะสถนธ์	ผู้ตรวจงาน
ประสิทธิ์ ศรีสชาต	..
สุนทร ถัพถาวร	..
สุนทร จิตรกต	..
ศิริ มนต์ไตรเวศ	..
โสมเจตนา ถัพถาวร	..
อรรรัตน์ สุนทร	..
เด็ก จารุณี	..
พิพัฒน์ เอกะโรหิต	..
โชค ศุภประภาทิน	..
อุดม พดอยสังวาทย์	..
วิจิตร นทะไพจิตร	..

เกษม บุญศรี
ประธานสภาผู้แทน

เจริญ ปัทมาโร
เลขาธิการสภาผู้แทน